

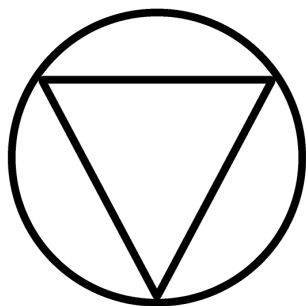
JAKUB TRPIŠ

LANDIE
ČTYŘI POUTNÍCI

LANDIE

ČTYŘI POUTNÍCI

JAKUB TRPIŠ

2017

Publishing © 2017 Jakub Trpiš

Copyright © 2017 Jakub Trpiš

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the Publisher, excepting brief quotes used in reviews.

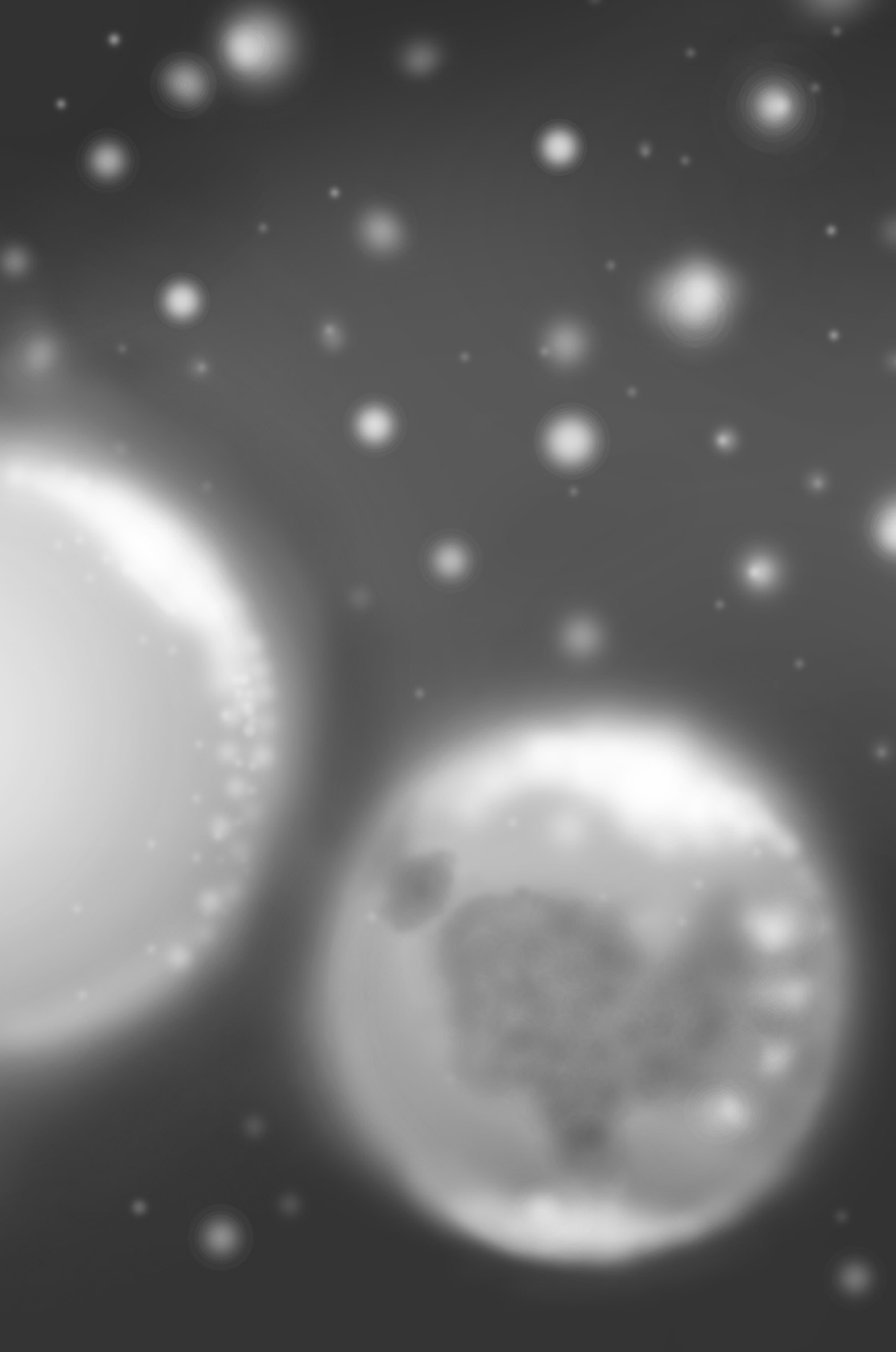
ISBN 978-80-270-2253-3 (tisk)

ISBN 978-80-270-2841-2 (ePub)

ISBN 978-80-270-2842-9 (mobi)

ISBN 978-80-270-2843-5 (PDF)

Obsah

1.	AŽ PŘIJDE JARO.	11
2.	DVOJÍ SPLYNUTÍ	25
3.	VZÁCNÁ NÁVŠTĚVA	38
4.	U VELKÝ MÁMY.	54
5.	POSVÁTNÉ MÍSTO	68
6.	TEĎ, NEBO NIKDY	83
7.	SIFIKRONŮV DAR	103
8.	TRÉNINK DĚLÁ MISTRA	119
9.	LOREÁNI	137
10.	OBR V ARÉNĚ.	160
11.	BLESK Z ČISTÉHO NEBE	175
12.	PROBLÉMY V RÁJI.	192
13.	ZESŮV ZUB.	210

14. CHMURY A NADĚJE	231
15. SLAVNOSTI SVĚTEL	246
16. NEPROBÁDANÁ OBLAST	273
17. ABÚD DAIL	288
18. VYSNĚNÁ LÁSKA	310
19. PŘEDZVĚST PODZIMU	328
20. VÝPRAVA DO GODRUMU	343
21. POPEL A PRACH	370
22. K-172.	385
23. NEČEKANÁ POMOC	406
24. V JINÉM SVĚTĚ	451
25. NEZVANÍ HOSTÉ	472
26. DVOJÍ KRÁLOVSTVÍ	496
27. PŘICHÁZÍME V MÍRU	513
28. NEJISTÝ PODNIK	532

29. TICHŮ	552
30. BOUŘE	573
31. ODPADLÍCI	588
32. KIRGEN JUSEN.	599
33. POSLEDNÍ VZDOR.	621
34. SKUTEČNÝ NEPŘÍTEL?	635
35. KONEČNĚ SE SETKÁVÁME	656
36. TŘINÁCTÁ KOMNATA	677
37. ECHO	707

1.

AŽ PŘIJDE JARO

Někdy se celý náš život smrskne do jediného okamžiku, do malinkatého uzlíku nitě našeho bytí. Je jenom tady a teď, na ničem jiném už nezáleží. Každou emoci, každý dotek, vjem i ten nejmeně nápadný zvuk prožíváme naplno. Lajla utíkala, seč jí síly stačily. Držela se za bok, ze kterého jí při každém dalším kroku vystřelovala stále ostřejší bolest do celého břicha. „Nesmím to vzdát!“ začínalo se jí mlžit před očima. Temným lesem prosvítaly poslední paprsky světla. Věděla, že se do vesnice musí dostat do západu slunce, ale bylo jí jasné, že to v žádném případě nestihne včas. To, co viděla, se slilo do rozmazaného obrazu, téměř nedokázala rozeznat stromy od okolí. Bála se, že do nějakého brzy vrazí nebo se skutálí zkopce dolů a zláme si vaz. Ostrá větev ji teď šlehla přímo do tváře. Klopýtla. Levým lýtkem jí projela ostrá křeč. „Jsem tady sama,“ vyhrkly jí do očí slzy. „Jak mi to mohli udělat?!“ Nechali ji tady, napospas Přízrakům. Marně ve zledovatělém sněhu hledala jejich stopy. Stála tam a přemýšlela nad nejhorším: „Zůstanu tady, domů se už nikdy nevrátím.“ Nabrala do plic ledový vzduch: „Seber se, seber se!“ Vydolovala poslední zbytky sil a znovu se rozběhla. Úzkostné myšlenky znamenaly jediné: „Už jsou blízko.“ Hned po pár metrech se Lajle ulevilo. „Musela jsem jim utéct, alespoň pro teď.“

Doběhla na lesní cestu, do osady zbývalo ještě několik kilometrů. Celý její život se scvrknul na „doleva, nebo doprava?“ Rozhodovala se až příliš dlouho. Poslední sluneční paprsky slunce odhalily postavu stojící napravo, křičela na ni: „Utíkej, jsou skoro u tebe!“ Když se podívala pod sebe, hrůzou celá ztuhla.

Na zledovatělém sněhu se zlověstně komíhaly stíny. „Obtahují se kolem mě,“ neodvažovala se otočit. Jako by jí někdo přibílil nohy k zemi. Smířila se s tím, že tady dnes zemře. Vtom jí někdo trhnul paži tak silně, že jí málem vykloubil rameno. Byl to Erlin. Vedl ji za ruku. „Ostatní čekají na mýtině, zvládneme to!“ sípal. Mezi rychlými nádechy a výdechy stihla jen prohodit: „Domů to nestihneme!“

„Já vím. He-he. Něco vymyslíme.“ Vnímala teplo jeho ruky a cítila se bezpečně, opět dostala chuť bojovat. Po stezce teď utíkali o dost rychleji, takže se brzy dostali k ostatním. Haram na ni s úlevou pohlédla: „Tolik jsem se o tebe bála. Otočila jsem se a už jsi tam nebyla.“ Lajla si bezděčně sundala čepici a otočila se na Erlina. „Děkuju,“ lapala po dechu. Jako by měla v krku kus ledu.

„Udělala bys pro mě to samé,“ zahleděl se jí do tváře. „Ukaž,“ kontroloval krvavý šrám táhnoucí se od nosu až k pravému uchu. Jeho chlapecký obličej značil to stejné, jako před chvílí vypověděly jeho činy – riskoval bych pro tebe i život. Letmý pohled na její kamarády Lajle prozradil, že jsou stejně bezradní jako ona. Moc dobře si uvědomovali, že do vesnice se včas nedostanou. Dívali se na sebe, od úst jim stoupala pára, když Lajla konečně překonala svůj strach a podívala se na okraj černého lesa. Větve se kroutily do nepřírodných tvarů. „Stůj při nás, Kroinosi,“ zašeptala, načež jí hlavou probleskl plán: „Pojďte rychle ke mně. Postavte se do kruhu a chytněte se za ruce.“

„Co blázníš? Ony nás stejně uvidí. Nejde se před nimi schovat,“ oddechoval Erlin opřený do kolen.

„Uvidí, ale nenapadnou nás. Věř mi, prosím! Rychle. Už jsou skoro tady!“ Stromy za nimi několikrát zlověstně zapraskaly.

„Dobře, lidi. Všichni poslouchajte Lajlu,“ napřímil se.

Skupina sedmi dětí, vypadajících stále více vystrašeně, se rozestoupila do kruhu. Slunce už úplně zapadlo, takže neviděly ani na krok. Lajla si ještě rychle nasadila čepici, kvůli mrazu

už téměř necítila uši: „Schovat se nemůžeme, ale můžeme jim zabránit, aby vstoupily mezi nás! Veriku, přivolej Záři! My ti budeme dodávat energii. Ať se stane cokoliv, nepouštějte se!“

„Ne! Už jsou na mýtině!“ doléhaly k nim zvuky tak charakteristické pro Přízraky. Hlasité dýchání střídané syčením fungovalo vždy stejně. Člověk strachem málem nedýchal a ztuhl mu každý sval na těle. Do úzkostného šepotu vnesl Verik klid svým hlubokým hlasem: „My, Protoriáni, Lidé severu, zocelení mrazem a chránění mocným Kroinosem, přivoláváme Záři. Ať přinese světlo do této temné noci! Adoa savak honoar.“

Zavřel oči a společně s ním i ostatní. Lajla cítila, jak jejíma promrzlýma rukama prochází energie, rozlévá se po celém těle, načež jí z hrudi vytryskl proud světla dovnitř kruhu. Na obličeji ucítila příjemné teplo, palčivá bolest na pravé tváři ustala a strach se rozplynul v záplavě radosti. „Jsem tak šťastná!“ otevřela oči. Všude kolem vířil sníh. Chvíli si zvykala na intenzivní světlo, takhle zblízka Záři ještě neviděla. Pokojně se vznášela uvnitř kruhu a pulzovala. Vypadala jako velký květ, který se stále více rozvíjí, aby je objal tisíci okvětních lístků. Snažila se pohlédnout dovnitř, ale střed Záře vyzařoval až příliš jasné světlo. Ostatní v kruhu měli blažený úsměv ve tváři, jejich zmožené obličeje najednou vypadaly neskutečně krásně. Lajla cítila, jak se přímo za jejími zády roztahuje Přízrak, kůže na pravém předloktí ji pálila mrazem. Do jejího srdce začal pronikat chlad jako během té nejkrutější noci, která na severu Protorie trvá i několik měsíců. Místo toho, aby rukou ucukla a pustila Erlina, stiskla jeho dlaň ještě pevněji. V uchu ji zastudilo, jak jím projelo našťvané zasyčení.

Mýtinou se rozlehl ohlušující výkřik Přízraků připomínající hřmění. Jako kdyby neměl nikdy skončit.

Konečně nastalo ticho. Přízraky byly pryč a ze země v okruhu dvaceti metrů stoupala hustá pára. Tváře ostatních doslova zářily.

Máma hlasitě vydechla: „Stejně jako se Přízrak znenadání objevil, po několika dnech zmizel. Cítila jsem dokonce vděčnost. Podle mě se rozhodl konečně odejít z tohoto světa a už se sem nikdy nevrátit.“

„Tyhle čtyři takové určitě nebyly. Byly úplně jiné než ty, se kterými jsem se dosud setkala. Krvežíznivější. Těžko se o tom mluví,“ podívala se na mámu celá bledá. „Jako kdyby jediné, co je zajímalo, bylo, jak člověku způsobit co největší utrpení. Poznala jsem to hned v lese, tolik jsem se bála.“

„Jsem na tebe moc hrdá. Lépe se mi usíná, když vím, že se o sebe umíš postarat.“

„Bez Erlina bych to neovládla,“ ztuhla Lajla hrůzou. Znovu cítila tu ochromující úzkost. Pořádne se zachumlala do přikrývky, takže jí trčel jen nos a zelenomodré oči. „Víš, co bylo opravdu zvláštní?“

„Nevím,“ zadívala se máma ustaraně z okna. Bouře ještě zesílila. Manžel se nejspíše zdržel na jednání rady.

„Když jsem se podívala přímo do Záře, zdálo se mi, jako kdyby měla tvůj obličej. Jako bys tam byla se mnou a chránila mě.“

„Hmmm,“ políbila Kara svou dceru na čelo. „Můžeš si být jistá, že ať půjdeš kamkoliv a dělat cokoli, věz, že já tam budu vždy s tebou.“

Lajla se k ní přivinula. I když byla téměř dospělá, cítila se v jejím objetí jako batole. Přivřela ztěžklá víčka a po chvíli příjemného ticha usnula.

Vzbudilo ji až hučení větru. Zamžourala a rozhlédla se po pokoji. Táta zrovna dovíral dveře. Byl celý obalený sněhem, takže vypadal jako sněhulák. „Omlouvám se, už jsem myslel, že tam budeme nocovat,“ vtipkoval.

„No, starej Hegrt to určitě párkrát zalomil,“ otírala mu máma přimrzlý sníh z obočí a vousů. „Co se stalo?“

Zatímco ze sebe setřepával štědrou nadílku, bloudil pohledem po domě. Když konečně našel Lajlu, jeho ustaraný obličej se rozzářil: „Řekli mi, co se vám dnes stalo. Měl jsem o tebe strach.“

S pusou dokořán k němu došmatlala, aby ho přivítala: „Jsem v pořádku, neboj.“

„To je dobře, moc dobře. Nebyli jste jediní, koho dnes Přízraky napadly, proto jsem přišel tak pozdě. Takhle na jihu jsme je nečekali, nebyly tady už stovky let. Radní jsou nervózní, sepisují požadavky pro nejvyšší radu.“

Kara pověsila jeho kabát a nohou bezděčně spustila četu uklízacích robotů připomínajících roj obřích včel, které okamžitě vystartovaly, aby se postaraly o sníh tající na podlaze. Jáchym na ni upřel svůj pohled: „Přichází jich stále více. Víš, co to znamená?“

„Promluvíme si o tom později, ano?“ nenápadně zašilhala po Lajle, tak aby si toho nevšimla.

Pokýval hlavou a nezapomněl své dceři hned vyčinit: „Nesmíš po lese pobíhat sama. Co tě to napadlo?“

„Jé, tatí,“ obrátila oči v sloup. „Byla jsem ostatním na dohled. Chtěla jsem si ty jorny prohlédnout zblízka. Kdyby nás tam bylo více, určitě bychom je vylekali. Mám přece vysílač,“ odhrnula si z pravého zápěstí tričko. Nesnášela, když s ní mluvil takhle. „Jako kdybych byla malá holka,“ stěžovala si v duchu.

„Žádné jé,“ přecházel táta po místnosti tam a zpátky. „Musíme v takových mrazech chodit minimálně dva. Vždy. A teď to tak bude za každého počasí, až do odvolání radou.“

Jeho žena i dcera na něj vytřeštily oči, on jako by si toho nevšiml, pokračoval dál: „Technologie, které máme, jsou skvělé, bez nich už si život těžko dokážeme představit, ale nesmíme na ně spoléhat. Nejsou neomylné.“

Tak rozčileného už ho Lajla dlouho neviděla. Bylo jí jasné, že ať řekne cokoli, bude pořád omílat to svoje. Znovu se

rozzívala tak, že jí bylo vidět až do žaludku: „Jdu spát, mám vás ráda,“ šourala se po schodech do svého pokoje pořád zabalená do deky.

Když se Lajla po dlouhém přemlouvání sebe sama podařilo rozlepit oči, bylo už téměř poledne. Letmý pohled z okna jí prozradil, že sněhovou bouři vystřídala jasná obloha slibující třesuté mrazy. „Jako kdyby nemrzlo dost už včera,“ povzdychla si. „Co bych dala za to, abych mohla zůstat pod tou teplou peřinou celý den?“ Jenže to by se ve dveřích nesměla objevit máma. Už tak hrozivý výjev ještě umocnila vařečka v její ruce a růžová zástěra: „Dobré ráno, miláčku.“ Lajla se schovala pod přikrývku, aby dala jasně najevo, co si o vstávání myslí ona. Tušila, že jí to neprojde, ale za pokus to stálo. Jakmile ji máma odkryla, dala si ruce v bok: „Narodila ses za té nejkrutější zimy, takže musíš být na takové počasí zvyklá. Víš, co znamená tvoje jméno?“

„Jé, mamí,“ uzurpovala si peřinu zase zpátky. „Už zase ta historka?!“

„Ven z té postele, mladá dámo!“ smála se máma, ale nehodlala ustoupit o jediný centimetr deky.

„Mrrr,“ protřela si oči Lajla. „Tak dobře, vyhrálas.“

„No, to bych si prosila. Na oběd si nedávej nic velkého, čeká nás vydatná večeře, přijdou Kreo a Nadél se svými dětmi.“ Stála tam, dokud její dcera nevylezla úplně z postele, protože už několikrát své vstávání úspěšně nafingovala.

Lajla zamířila přímo do sprchy, což bylo to jediné, co ji teď mohlo zachránit. Teplý vzduch začal vířit kolem jejího ztuhlého těla a hned nato se k němu přidaly vyhráté kapičky. Milovala, když ji voda takhle objala. Vnímala jemné bubnování kapek na pokožce, zatímco se pomalu probouzela. „Co tady budou teta se strýcem dělat? Neviděla jsem je už léta,“ nahřál se jí mozek

konečně na provozní teplotu. „Jak to včera táta říkal? Přízraky tady nebyly už stovky let? Proč sem přišly? A proč teď?“

Když Lajla po půl hodině skončila, cítila se skvěle. S trochou nadsázky by se dalo říct, že ze sprchy vyšel úplně jiný člověk, než do ní vlezl. Porozhlédla se po pokoji, načež její zrak spočinul na komodě u letiště. Vedle vzorně naskládaných knih se vršila kupka popela z vonných tyčinek. Až na ni a rozházené peřiny byl pokoj vzorně uklizený. Kdyby to bylo na Lajle, přežila by trochu více nepořádku, ovšem to by její máma nesměla být... její máma. Mezitím, co si ručníkem dosušovala vlasy, vykročila ke knihovně, která téměř zakrývala severní stěnu velkého pokoje, jehož modré stěny dokonale ladily s dřevěnými trámy. Chvilku si pohrávala s myšlenkou pustit se do nového románu, ale nakonec vyhrálo samostudium v křesle.

Pohodlně se do něj usadila a navázala s ním spojení. Jako vždy si chvíli zvykala na citlivé ovládání. Stačila jediná myšlenka, aby interaktivní prostředí hned reagovalo. Přenesla se do jejich sluneční soustavy, chtěla si ověřit, v jaké fázi je teď zima a kdy bude konečně jaro. Těšila se na něj tak moc, až se ocitla v jeho simulaci. Pustý vesmír vystřídal voňavý les, na bosých chodidlech ji šimralo spadané jehličí, v korunách stromů švitořil početný pěvecký ansámbl, zpod sněhu vykukovaly první pestrobarevné květiny a v dáli se procházela rodinka jorňů. Mladá bílá samice za sebou pyšně vedla dvě tmavá a pořádně huňatá mláďata. Vypadala jako chodící sněhové koule.

Lajla se posunula o měsíc vpřed. Zem byla posypaná červeným kapradím, ve kterém se to jen hemžilo malými savci. „Přesně tohle jsem potřebovala,“ pookřála úplně. Vrátila se zpět do sluneční soustavy, zkoukla fáze měsíce a chvíli pozorovala Landii z vesmíru. Podívala se trochu blíž, protože ji zaujala roboti města natěsnaná v údolích kolem rovníku. Tady na severu byl robot obrovskou raritou, ona sama nikdy žádného neviděla.

Jakmile na to pomyslela, několik typů se jí zobrazilo přímo před očima otáčejíce se kolem své osy. „Jsou tak dokonalí,“ žasla.

Teď si to pro změnu namířila pod zem, přesněji řečeno pod jejich vesnici. Prohlížela si energetické jádro a rozebírala ho na jednotlivé okruhy a součásti. Trvalo jí víc jak hodinu, než přišla na to, jak funguje, tedy měla alespoň ponětí o tom, jak funguje. Teď se zaměřila na prvky, z nichž se skládal celý svět. Obdivovala, jak je všechno se vším propojené. „Jakmile člověk pochopí, jak fungují ty malé věci, dávají mu dokonalý smysl i pohyby planet a celých galaxií.“ Zdaleka ne všemu ovšem rozuměla: „Proč umím cestovat do jiných rovin a ostatní ne? Jak to, že Verik umí přivolat Záři?“ Přestože byl o materializaci v databázi dostatek informací, nedávalo to Lajle smysl. Spíš naopak. Čím více se o tomto starodávném umění dozvěděla, tím byla zmatenější. Nakonec to vzdala s tím, že si dnes projde alespoň jednu disciplínu. Někteří Latoňané uměli materializovat různé předměty za použití hlíny nebo listí. Od jednoduchých tvarů přes různé nástroje až po umění. „Co by tak asi vytvořili ze sněhu? Páni, to je něco!“ ocitla se Lajla znenadání v zamrzlé ulici plné ledových budov, soch, a dokonce i stromů. Byla dílem nadaného umělce, který stejným způsobem tvořil celá města.

„Ty jo,“ odpojila se z křesla. Chtěla teď nechat volný průchod své fantazii a virtuální realita by ji v tom omezovala. Uměla pracovat jen s obrazy, které do ní už byly vloženy. Zůstala v měkkém křesle, zatímco si představovala ty nejroztodivnější obrazy, jaké lidskou mysl mohly napadnout.

„Už jsou tady,“ zaposlouchala se Lajla do všeobecného veselí, které dole při vítání vládlo, a naposled se podívala do zrcadla. Dala by se popsat dvěma slovy – přirozeně krásná. Uprostřed modrozelených očí plných života seděl malý roztomilý nos, plné

růžové rty doplňovalo roztomilé mateřské znamínko a zbytek tváře měla bledý jako většina Protoriánů. Táta vždycky popisoval její vlasy jako „modré z nebe“ a nebyl daleko od pravdy. Právě díky nim si získala pozornost většiny mužů, když procházela náměstím. Mohla si je upravit jakkoliv a pořád jí slušely. Dnes si je nakroutila do drobných kudrlinek až na dva pramínky, které padaly po stranách jejího protáhlého obličeje. Jedinou vadou na kráse byla hojící se rána na pravé tváři, ovšem i s tou byla nejkrásnější dívkou široko daleko.

Scházela po schodech, přidržovala si večerní šaty, když na ni zdola zavolal Kreo: „Fíha. Pamatuju si tě jako roztomilou slečnu.“

„Děkuju, strýčku,“ zavěsila se mu kolem krku. „Ahoj, teto,“ dala jí pusu. Kreo trochu zestárl, v jeho krátkých vlasech prosvítaly šediny a Naděl se ve tváři rýsovaly první vrásky, ovšem vypadali šťastněji, než si je Lajla pamatovala.

Jak máma slíbila, večere byla opravdu vydatná. Po úvodním rozhovoru, kdy si obě rodiny povykládaly, co je u nich nového, se táta se strýčkem začali bavit o politice, ostatně jako vždy. Kreo si nenechal ujít příležitost, aby všem sdělil svůj názor ohledně účasti robotů v nejvyšší radě: „Dlouhá léta se zasazují o udržení míru. Myslím, že mají právo mluvit nám do toho!“ prskal kolem sebe džus. „Jsou racionální, nikomu nestraní, prostě chtějí, aby věci fungovaly,“ zhluboka se nadechl, aby mohl pokračovat. Lajla tyhle diskuze nesnášela, mnohem raději by si četla pod dekou nebo meditovala u jezera, tedy jestli někdy rozmrzne. Zima byla ve své nejprotivnější části. Mrzlo, až praštělo. Den měl jen pár hodin, které stejně všichni trávili zalezlí ve svých domech. „Kdybych mohla, do jara bych se válela v posteli,“ pomyslela si. Bohužel se zapomněla tvářit, že poslouchá, takže ji neminula Kreova otázka: „Lajlo, co si myslíš o účasti robotů v nejvyšší radě ty?“

„Třeba to, co ty, strýčku,“ usmála se na něj Lajla.

Ostatní děti u stolu se začaly chechtat, na rozdíl od táty: „Chování, mladá dámo!“ Mladší sourozenci se na chvíli zarazili, pak znovu vyprskli, načež se smíchy váleli po zemi. Táta jednoho po druhém posbíral z podlahy, aby je znovu usadil: „Skarou naše děti vychováváme tak, aby otevřeně... to už by stačilo, Male... mluvily o tom, co cítí.“

„To je v pořádku. Navíc, Lajla má pravdu,“ dal si Kreo další sousto dezertu. „Tohle je vážně vynikající, Karo. Měl bych více naslouchat,“ přimhouřil oči. „Jaké největší předměty dokážeš schovat, Lajlo?“

„Promiň, strýčku. Nechtěla jsem být nezdvořilá,“ zastyděla se.

„No proto,“ nadzvedl obočí táta.

„Dokážu schovat i zvířata. Překvapuje mě, že se o to taky zajímáš.“

„No, dejme tomu, že jsem taky jiný,“ natáhl se k ní nemotorně přes stůl, přiložil jí dlaň na poraněnou tvář a přivřel oči. Byla příliš překvapená, než aby něco řekla. Dokonce i kluci přestali strkat do nosu zrnka rýže a vystřelovat je po sobě, aby mohli sledovat, co bude dál. Pěkně to štípalo. Asi po minutě strýček ruku zase odložil. Po ráně zůstala jen zarudlá pokožka. Nejmenšímu dítěti u stolu ukápla ovesná kaše rovnou do klína, ostatní jen civěli s otevřenou pusou, než hrobové ticho prolomil Kreo: „Tohle umím já. Ovšem co se schovávání týče, na to jsi odbornice zase ty, je to tak? Dokázala bys to i s člověkem?“

„Umím. Já. Už-už jsem to několikrát dělala,“ projížděla si Lajla prsty po uzdravené líci, jako kdyby tomu nechtěla věřit. „Dělám to nerada, protože když někoho přenesu, nedělá mu to dobře.“

„Ano. Ano. Neschovááš věci jen naoko, odrazem světla, jako to umí roboti. Přeneses je do jiné roviny, takže v té naší doopravdy zmizí. Můžeš to teď zkusit na mně, prosím?“ Kara, která odnášela prázdné talíře, několik z nich málem rozbila. Kreo se ji

pokusil uklidnit, ale podařil se mu pravý opak: „Je malá šance, že by se mi něco stalo.“

„Pokud bude Lajla souhlasit,“ podíval se táta na mámu.

Nerozmýšlela se dlouho. Poprosila strýčka, aby si odsedl na hnědé polstrované křeslo, a postavila se kousek od něj. To už měla zavřené oči, ladně pohybovala rukama, jako by malovala něco ve vzduchu, než je namířila na Krea. Okraje jeho těla byly stále více rozmazané, až najednou zmizel. „Ty vado!“ šahal po prázdném křesle Mal, jako by nevěřil svým očím. „Ségra, jaks to udělala?“

Chvíli trvalo, než se Nadél vzpamatovala. „Kéž bych tohle uměla a nechala ho zmizet pokaždé, když mi leze na nervy,“ smála se očima, na jejichž okrajích se vykreslily dva nádherné vějíře. „Vrátíš mi ho prosím?“

„A opravdu to chceš?“ zablýsklo se Lajle spiklenecky v očích, než švihla oběma rukama, jako by v nich držela neviditelné biče. „Zpátky to je vždycky jednodušší.“

„Páni, to byla jízda,“ utíral si Kreo pot z čela. „To je snad poprvé, co nemám slov. Ty to umíš takhle na dálku? Většina lidí to dokáže jen s předměty, kterých se přímo dotýká.“

„Takže o tom přece něco víš, strýčku,“ přimhouřila oči Lajla.

„Vždyť mě znáš, musím vědět alespoň trochu o všem,“ usmál se tak, že se mu plnovous nadzvedl o několik centimetrů výše.

„Ještě! Ještě!“ požadovaly děti u stolu.

„Lajlu to dost vyčerpalo, nechme to na příště,“ snažil se je uchlácholit Kreo. Ona mu za to byla nesmírně vděčná. Vypila na ex plnou sklenici vody a nejraději by šla hned spát. „Umíš poslat Přízraky zpět?“ Podle toho, jak se ostatní tvářili, odtušila, že je jediná, kdo otázce porozuměl.

„Většinou ano, když je sám.“

Strýc uznale pokýval hlavou a už se na to dál nevyptával. Večer se pomalu chýlil ke konci, dospěli si šli povídat na verandu a Lajla si hrála v obývací křesle s kluky. Nechat zmizet člověka

bylo obzvlášť vysilující. Je to o dost složitější a musí dávat pozor na spoustu věcí, aby se mu nic nestalo. Přesto to nebylo nic proti hlídání sourozenců, kteří se jí neustále věšeli kolem krku a řvali jí do ucha „Mutanté“ ve snaze složit ji na zem.

Když se konečně dostala do postele, byla skoro půlnoc. Rychle by bývala usnula, kdyby hned nato někdo nezaklepal na dveře. Když jí přišli dát dobrou noc oba rodiče, hned věděla, že se něco děje. Máma vypadala jako uzlíček neštěstí: „Po našem rozhovoru o Přízracích jsem si nebyla jistá, proto jsme dnes pozvali strýčka na večeři, aby nám to potvrdil,“ neudržela už slzy. „Já, já, nemůžu,“ mávala rukou před obličejem.

„Mami, mami, co se děje?!“ hrklo v Lajle. Takhle ji ještě nikdy neviděla.

„Já to dopovím,“ hladil ji táta na šíji. „Od malička jsme věděli, že jsi velmi nadaná, miláčku. Když ti byly tři, začalas vidět ty věci,“ sklopil oči. Jako kdyby bylo do pláče i jemu. „Malovala jsi obrazy, které nepřipomínaly nic z tohoto světa. Vědomé dítě, takhle tomu odborníci říkají,“ vázla mu slova v krku. Jenže tím, že je nevyřkne, tomu stejně nezabrání. „Tušili jsme, že jednoho dne nastane tahle chvíle. Až dnes jsme si konečně připustili, že máš tak velké nadání, že by se mělo stát tvým životním posláním. Pokud s tím budeš souhlasit, až roztaje sníh, pošleme tě do Lár Geal.“

„Viš přece, co znamená tvé jméno?“ podívala se na Lajlu máma. Po tvářích jí kanula jedna slza za druhou.

„Ano. Světlo ve tmě,“ schoulila se do klubíčka. Rozhodně na to nebyla připravená. Zůstali s ní. Máma ji hladila ve vlasech, dokud neusnula.

2.

DVOJÍ SPLYNUTÍ

Zbývalo už jen pár minut. Chára a jeho kamarádi seděli v koruně nejvyššího stromu a se zatajeným dechem pozorovali, jak menší měsíc Maurus téměř zakryl větší Satmé. Na plošině tvořené z větví, listů a hlíny, kterou před pár hodinami postavili, se jich tísnilo přes deset. Lehký vánek chladil jejich rozpálená těla a na obloze nebyl jediný mráček. V záplavě stříbrného jasu vypadal prales rozprostírající se, kam až dohlédli, jako oceán. Maktata, jak se zatmění jednoho měsíce druhým říkalo, naposledy nastalo, když byl Chára ještě malý kluk. Až dnes mohl naplno ocenit jeho neobyčejnou krásu a spolu s ní i půvab dívek sedících opodál. „Ale Satmé je přece větší než Maurus,“ ozvalo se zezadu. „Jak ji může takhle zakrýt?“ Jako vždy znal odpověď Kobu: „Maurus je sice menší, ale teď je o dost blíže Landii, takže se nám jeví jako větší. Během několika dní se oba měsíce vrátí do své obvyklé vzdálenosti.“

„Mně přijdou obrovský oba,“ opřela se Moira o kmen. Byla těmi sytě žlutými kotouči doslova zhypnotizovaná. Většina kluků spustila oči z dění na obloze, aby se naopak kochala jí. „To je výhled,“ strčil do Cháry Frei.

„To teda,“ přitakala Moira, aniž by ji napadlo, že se bavili o ní.

Zbývající srpek už byl téměř nerozpoznatelný, z podivného patvaru se znovu stával dokonalý kotouč. A pak se to stalo. Čas se zastavil. Oba měsíce splynuly v jedno, bezchybný zářící kruh vznášející se nad krajinou a zaplavující kopce, lesy i jejich tváře posvátným světlem. Cháru z toho zamrazilo, načež se jeho

tělem rozlil nebeský klid. Podle starších Maktata znamená začátek nového cyklu, otevřou se nové možnosti a některé věci navždy zmizí. Vzpomněl si na poslední splnutí, nepamatoval si zatmění samotné, ale setkání s princeznou Monou. „Vypadala jako anděl,“ zapomněl Chára na chvíli dýchat. Lidé jí k nohám skládali dary a klaněli se jí. Ne ze strachu, ale z obrovské úcty. „Nikdy jsem nikoho tak krásného neviděl.“

Beze slova sledovali i následné oddělení. Na partu puberťáků, kteří mají pořád potřebu mluvit, to bylo dost neobvyklé. Jako první se dolů odhodlal právě Chára. Za ním se po širokém kmeni spouštěl Kobu. V měsíčním svitu zářilo jeho kovové tělo tak, že ho museli vidět až z vesnice. Několik posledních metrů vyřešil robot skokem. Po dopadu se stočil do klubíčka a udělal pár kotrmelců, aby se narovnal se široce rozkročenýma nohama. Byl to dokonale vyladěný stroj. Ostatní na něj shora pokřikovali: „Nerozbil sis něco? Nedostala se ti hlína do baterky? No tak, Kobu!“ Neuvědomovali si, že jeho tělo je stavěné na mnohem větší zátěž než tohle. Řídící jednotka byla schovaná v hlavě vyrobené z vysoce pevnostní oceli. Oči, které tvořila dvě jasně modrá světla, zakrývalo průhledné hledí. Zdroj zase chránil robustní hrudník, na jehož pravé straně se třeptilo sériové číslo D-93. Jeho jediná opravdu zranitelná místa byly lokty, kolena a oblast nad pánví. Na rozdíl od zbytku těla byla černá, tvořená speciální slitinou plastu a oceli. I tak je nic menšího než dobře mířená rána o síle několika tun nemohla poškodit.

Nejvíce se do Kobu navážel Frei. „Nenechám to jen tak,“ vylezl Chára zase nahoru. Udělal výmyk a dosedl na větev přímo nad ním, až se celá zatřepala a odpadlo z ní několik listů. Ve svitu dvou měsíců daleko více vynikla Chárova atletická postava se širokým hrudníkem. S Freiem byli stejně staří, co se týče materializace, byly jejich síly vyrovnané. „I když já jsem samozřejmě lepší,“ pousmál se Chára. Jeho úsměv se od většiny

jeho vrstevníků lišil, chyběl mu totiž pravý řezák. „Co máš za problém?“ vyzval svého kamaráda na souboj.

Frei neváhal a vyzvání přijal. Strhnul z větve několik listů a chvíli je třímal v dlaních. Švihem rukou pak vyslal šíp proti Chárovi, který tak tak stihl uskočit. Dopadl na tvrdou zem, kde v rychlosti nabral hlínu. Krom toho, že mu pískalo v uchu, měl na pravém rameni škaredý šrám. „Však počkej!“ zavrčel. Vyskočil výš, rozevřel dlaň a zrníčka suché půdy fouknul před sebe. Než dopadla na zem, začalo jedno do druhého narážet a nabalovat se na sebe. Přestože se Chára koule nedotýkal, mohl ji ovládat. Přitáhl si ji až těsně k hrudi a roztočil. Od chvíle, kdy dopadl na zem, uběhlo jen pár vteřin. Frei strhnul listí z nedaleké větve a začal znovu materializovat. To už Chárova koule rotovala tak rychle, až hučela. Rychlým pohybem rukou ji doslova vystřelil proti Freiovi, který rozpažil a vyhodil před sebe síť. Věděl, že měl málo času. Brzy se dozví, jestli stihl zhmotnit dostatečně pevnou bariéru.

Obecenstvo najednou ztichlo. Střela strhla síť s sebou a narazila přímo do Freiova hrudníku. Lesem se rozlehl hrůzu nahánějící náraz, jak Chárův nebohý soupeř dopadl na zem. Z nedalekého křoví vystřelilo několik vylekaných ptáků. „Óú,“ „sss,“ ozvalo se z publika. Freiův pád naštěstí zbrzdily větve, kterých se v rychlosti stihl zachytit.

Chára se zhrozil. „Jsi v pořádku?“ upaloval za svým kamarádem. Frei byl sice otřesený, ale nevypadal zraněný. „Ty jsi tajně trénoval!“ vyplivnul tak hrst prachu.

„S kým asi?“ bránil se Chára. „Možná to zatmění způsobilo, že jsem silnější,“ škrábal se v rozvrkočených vlasech. „Vezmu tě domů. Řekneme vašim, co se stalo,“ podal mu ruku, ale Frei ji odmítl. „Dík, nechcu,“ držel si roztržený ret. „Všichni nemusí hned vědět, že jsem od tebe dostal na prdel.“

„Jep, jak myslíš,“ nasadil Chára svůj obvyklý výraz jsem-mistr-světa.

stéblo trávy a ve tváři se jí značil široký úsměv. Když zjistila, že se jí konečně věnuje pozornost, dala si ruce v bok: „Hau. Snad nechceš prospat celý den?“

„To by ani nešlo, když mám za sestru tebe,“ promnul si oči.

Mo se roztočila dokola a rotovala jako malé tornádo po celém pokoji, dokud celá udýchaná nezmizela ve dveřích.

„Myslel jsem, že už se jí nezbavím,“ posadil se Chára na postel. Mezitím jeho lůžko nabylo běžného tvaru i teploty. Hmota, z níž byla matrace vyrobená, ho vždy doslova objala, aby mu celou noc poskytovala ty nejlepší podmínky pro spánek. Nad hlavou se mu třpytily modely hvězd kopírující noční oblohu. Vypadaly jako obrovské kapky vody vznášející se ve vzduchu, prázdně, ve skutečnosti však byly připevněné ke stropu téměř neviditelnými vlákny připomínajícími pavučinu. Na podlaze se válely nejružnější druhy trávy, větví a listů sloužící jako základní materiál pro materializaci. „Dneska je vlastně ten obřad,“ došlo Chárovi a vylétl doslova ze dveří.

Venku to pořádně žilo. Obřad Splynutí jako vždy předznamenávaly velké přípravy. Chára pozdravil slunce a při posledním protažení vnímal energii proudící celým jeho tělem od špiček na nohou až po hlavu, která se teď konečně probudila. Nakonec se zhluboka nadechl. Cítil se o něco lépe než včera večer. Seběhl pár kroků k domu svých prarodičů. Stejně jako ostatní domy vyrůstal ze země jako obří houba. Na hliněných stěnách seděla tmavě hnědá střecha připomínající čepici. Vesnice ležela hluboko v pralese, jednotlivé stavby byly rozseté mezi statnými stromy. Člověk tedy mohl jít přímo okolo vesnice a nemusel si jí všimnout. Hned jak Chára vešel do dveří, trefila ho do nosu vůně čerstvého chleba a zeleninové kaše. Uvnitř nikoho nenašel, takže se vydal na zahradu. Babička si zpívala jako obvykle. „Hau,“ přiskočil k ní. „Kde je děda?“

Kaikai ještě ve zpěvu odpověděla: „Čokan je-už dole. Ptal se-po tobě.“ Chára jí dal letmou pusou a utíkal za ostatními. Když

si všiml příhodné větve, pořádně se odrazil, vyhoupl se na ni, aby pak vyskočil ještě o patro výš. Několikrát výmyk zopakoval, takže byl teď dobrých deset metrů nad zemí. Chvíli trvalo, než dědu v tom shonu zahlédl. Zrovna několika pomocníkům vysvětloval, jak přesně probíhá ceremonie. Chára se zhoupnul po pár větvích, dopadl sebejistě na zem a ladným krokem se vydal přímo k němu. Po cestě se rozhlížel po Kobu, ale místo něj našel jen několik holek. Mohly na něm oči nechat. Bederní rouška odhalovala většinu z jeho atletické postavy, která vypadala po rozcvičce obzvlášť dobře.

Děda se právě o něčem dohadoval s hlavním bubeníkem. „Hau. Právě včas,“ přivítal Cháru. Hned nato se objevil i Kobu. Chára už si zvykl na to, že na něj stačí jen pomyslet a on přijde. „Povedete skupinu, která připraví bubny,“ neztrácel čas Čokan. Věděl, že Kobu se svým smyslem pro detail zajistí jejich přesnou polohu, a tudíž i nejlepší zvuk. Na rozdíl od ostatních členů kmene mu plně důvěřoval, přestože to byl robot. Zdejší lidé byli svou nedůvěrou v technologie pověstní. Zpočátku měli s Kobu velké problémy, ale časem jejich nevraživost opadla a zvykli si na něj.

Ve skupině jich bylo osm. Chára si užíval, že může komandovat starší členy kmene. Když na stanoviště tahali druhý buben, nějaký kluk z vedlejší vesnice se ho zeptal: „Proč máš za kamaráda robota? Proč ti ho rodiče vlastně dali? A proč ses ho už dávno nezbavil? Děti ve městech je prý odkládají nejpozději v deseti.“

Chára obrátil oči v sloup. Tuhle otázku úplně nesnášel. „Protože!“ odsekl. Zamračený dobrovolník seskočil z ochozu pro bubeníky a raději šel pomáhat jinam.

Při práci utíkal čas opravdu rychle. Než se Chára nadál, už se schylovalo k obřadu. Vzduchem se linula vůně rozličných pokrmů přichystaných na dnešní noc. „Už se těším, až se nadlábnu,“ mnul si ruce. Dlouho nepršelo, takže půda byla přeschlá. Vláu

v lese teď naštěstí zajišťovaly vysoké stromy. Některé z nich tady byly dříve, než se narodili první členové jejich kmene. Pod jejich mohutnými korunami byla na rozlehlém prostranství ve tvaru kruhu nachystaná opravdová hostina. Podle jeho tvaru místo nazývali Kotel. Vesničané se v něm setkávali při významných událostech, dnes tady byli téměř všichni. Na ochozech byly rozmístěné desítky bubnů. Ten největší z nich měl pět metrů v průměru, ty úplně nejmenší připomínaly spíše hračky. Kobu museli nakonec přikázat, aby toho už nechal, jinak by je ladil dodnes a oslava by nikdy nezačala.

Chára byl nadšený z toho, že se z hor vrátili i jeho rodiče. Poslední dobou trávili v laboratoři stále více času. Jejich výzkum dosud neznámých druhů rostlin nebral konce. Ovšem dnes, kdy jejich nejstarší syn podstoupí se svojí vyvolenou obřad, který je projevem nejvyšší lásky jednoho člověka k druhému, na práci vůbec nemysleli. Chára s Mo a rodiči seděli společně s rodinou Máji hned v první řadě, takže měli perfektní výhled na dění u posvátného stromu rostoucího na jižním okraji Kotle. Jeho mohutné kořeny vyčnívaly nad zem a korunu měl posetou malými kulatými lístky tyrkysové barvy. Za nimi se postupně uvelebovali ostatní vesničané. Soudě podle bujarého smíchu, který každou chvíli zazníval z jiného místa, byli v dobré náladě.

Pod stromem stál Čokan ve svátečním rouše, které bylo v tradičních barvách jejich kmene – světle modrý základ na ramenou, kolenou a břiše doplňovala zářivě žlutá. Chára ho trochu litoval, dnes večer bylo obzvlášť dusno a tenhle hábit nebyl dvakrát prodyšný. Za ním si mezi velkými tmavohnědými kořeny našli místo ostatní členové rady starších. „Těm se taky potí půlky,“ radoval se Chára. Nesnášel je, protože mu pořád dávali sežrat, jak je mladý a nezkušený. Mája měla vrůžově obarvených vlasech rozkvetlý ibišek, v uších náušnice ve tvaru kapky, bílé šaty jí těsně obepínaly prsa a pak volně padaly až na zem jako vodopád. Chára měl problém odtrhnout od ní oči, aby se

podíval i na svého bratra. Ten měl na sobě lehkou, naštěstí pro něj prodyšnou, tógu, která byla ustrojená kolem jeho snědého těla přesně tak, aby zdůraznila jeho široký hrudník i silné paže. Jeho vlasy byly stejně tmavé a střapaté jako ty Chárovy, ale na rozdíl od něj už měl dospělou tvář.

Po krátkém uvítání šel Čokan rovnou k věci. Vzal do svých rukou dlaně Karmona a Máji: „Ode dneška budete navždy spojeni. Co bude cítit jeden, neunikne tomu druhému, co se naučí jeden, bude moci používat ten druhý. Oba si ponecháte svobodu vůli, a přesto vaše vědomí splyne v jedno. Bytost mnohem krásnější a silnější, než si umíte představit,“ přimhouřil oči.

Nastal čas na loučení s rodiči. Jako všechny dojemné chvíle jej Chára se skřípěním zubů musel protrpět. Všichni se navzájem objímali, dávali si polibky a něco si vykládali. „Ach jo. Měli na to celý život, jako kdyby si to nemohli říct předtím.“ Zezadu se dokonce ozývalo smrkání. „To snad nemyslíte vážně?!“ umíral Chára. Bohužel to nejhorší, skládání slibu, mělo teprve přijít.

Mája si klekla před svého nastávajícího: „Když jsem tě poprvé uviděla, ohromila mě tvoje mužnost, ale byl to tvůj smysl pro humor a moudrost, díky kterým jsem se do tebe zamilovala. S tebou poznala jsem pravou lásku,“ vložila hlavu do jeho dlaní. „Jako jarní vítr ti budu našeptávat povzbudivá slova, hladit tě ve vlasech a odnášet všechno zlé, co na tobě ulpí. Jako slunce, jehož paprsky nakonec prorazí i ty nejhustší mraky, tě vždy rozveselím. Budu tvá žena, tvoje nejlepší přítelkyně a matka tvých dětí. Ať naše láska přetrvá navěky.“

Očividně pohnutý Karmon poklekl na zem k ní: „Tvoje krása ozařuje všechno kolem, daleko převyšuješ moji představu o ideální ženě. Když jsem tě poznal, nepřál jsem si nic jiného, než aby ses jednou stala mojí ženou. Jsi mnohem víc, než kdy budu já. Po tvém boku jsem se konečně stal mužem. Budu při tobě stát v těžkých chvílích a radovat se s tebou, když budeš

šťastná. Budu tě ctít a milovat tak jako nikdo. Ať naše láska přetrvá navěky," objali se.

Nyní byla řada na Čokanovi, aby jejich svazek stvrdil. „Posvátní duchové lesa,“ podíval se do korun stromů, „moje rodino,“ přejížděl pohledem po tvářích vesničanů a snažil se nevynechat jediné místo v zástupu stovek lidí, „Karmone a Májo,“ spočinuly jeho oči na novomanželech. „Přejeme vám mnoho krásných let, neopakovatelných zážitků a překrásných dětí, o které se společně s vámi budeme starat, vychovávat je a chránit. Milí Spojení, ať vaše láska přetrvá na věky. Hau.“

Novomanželé se políbili, za což sklidili hlasitý potlesk, hvízdání i nejrůznější pochvalné výkřiky. Veselí se valilo davem jako přílivová vlna. Všichni se radovali a Chára s nimi, protože byla ceremonie konečně u konce. Obřad Splynutí se odehrával na vyvýšeném pódiu, pod nímž se teď shromáždili všichni sva-tebčané. Karmon a Mája se k nim otočili zády a držíce se za ruce nechali svá těla klidně spadnout na přichystané paže, které je přenesly až do svého středu. Potom se všichni chytili za ruce, samozřejmě až na bubeníky, kteří mezitím vyběhli na ochozy, aby se s vervou pustili do hymny jejich kmene. Všichni přítomní je doprovázeli svým zpěvem. Jejich chorál se nesl široko daleko, ovšem to nejlepší přišlo až nakonec, kdy vyzpívali z plných plic: „Na-ma-ri!“

Po krátké odmlce ještě přidali na hlase: „Na-ma-ri!“

Poslední zvolání jména jejich kmene se neslo několik kilometrů daleko a určitě jej musely zaslechnout i sousední vesnice. Bylo by ostudou, kdyby ne. „NA-MA-RI!“

Nadešla Chárova oblíbená část obřadu, která byla plná tance a pití. Za nedlouho si ho našla v davu máma. Její boky se vlnily do rytmu hromového dunění a tvář jí zdobil široký úsměv. I když nerad, musel přiznat, že mu docela chyběla. Brzy se k nim přidal i táta, který držel v náručí sestru. „Tatínku, tatínku, já chci tančit s váma,“ vynucovala si Mo, ovšem nadšení

jí nevydrželo příliš dlouho. Po chvíli si celá unavená sedla do trávy. „Půjdu ji uložit,“ vzala ji máma na ruce.

„Ne, já půjdu,“ mrknul táta nenápadně na Cháru.

„Děkuju.“

Chára byl moc rád, že má mámu jenom pro sebe. Tančili ve stále zrychlujícím se rytmu, smáli se jako pominutí, když si všiml, jak se kousek od nich nakrucuje Moira. Mámě stačil jediný pohled, aby byla v obraze. „Utíkej za ní,“ pohodila hlavou. Chára se nejdřív musel dostat kolem Fáveze, který buď tančil, nebo se zmítal ve smrtelné agónii po uštknutí jedovatým hadem. Jakmile k ní Chára dorazil, doslova se na něj přilepila. Naplno se oddali tanci, jako kdyby tady byli jen oni dva. Chára vnímal údery palic do obřích bubnů, narážely do napnutého plátna v naprostoto stejném okamžiku. Ovšem bez lesních rohů a didgeridoo by hudba nezněla ani z poloviny tak dobře. Šířila se napříč Ktlem, rozechvívala jejich rozpálená těla a spojovala jejich rozbušená srdce. Chára se po dlouhé době zase cítil šťastný. „Konečně zase žiju,“ přitisknul se k Moře.

Než se nadál, seděl vysoko ve větvích a sledoval, jak se na zem snáší ranní opar. „Uteklo to tak rychle,“ pomyslel si. „Štěstí je tak pomíjivé.“ Všude bylo ticho přerušované občasným zakvílením zvěře z hloubi pralesa. Mlha usazená na dně Kotle pomalu pohlcovala věci, které tam zůstaly po bujaré oslavě. Na jednom z ochozů tiše pochrupeval Marani, který nevynechal jedinou příležitost přejít se a hned nato usnout. Cháru něco pošimralo na stehně. Na obloze se po dlouhé době neblýskala jediná hvězda, byla zrovna tak temná jako krajina pod ní. Zmocnil se ho starý známý pocit. Přestože se během oslavy náramně bavil, něco mu scházelo. Jejich svět, pokud se tak vesnici a přilehlým kopcům dalo říkat, mu od mala připadal malý. Příliš těsný. Až moc známý. „Chci objevovat a zažívat dobrodružství, ne usínat na stejných místech.“ Opět ho protkala ta touha rozběhnout se a běžet, co mu budou síly stačit. Neohlížet se, jen utíkat dál a dál.

Vzduchem se neslo šumění miliónů kapek skrápějících listoví. Jakmile natáhl snědou ruku, začaly ho lechtat na dlaních. Vyprahlá zem znovu ožívala. Chára se opřel o kmen stromu a užíval si silného deště. Na rozdíl od Maraniho, který se rozezpale trmácel do svého domu, zatímco si něco zlostně mumlal. Zahřmělo. „Jako kdybych sem nepatřil, jako kdybych se narodil na špatném místě,“ cítil se Chára tak osamělý jako ještě nikdy. „Vždyť jediný, kdo mi tady rozumí, je Kobu!“ chytil se za hlavu. „Jediný, kdo mě doopravdy zná, je robot.“ Les splynul s oblohou, po ochozech Kotle stékaly první pramínky a vzduch naplnila vůně tak nezaměnitelná s ničím jiným – vůně deště, který přišel po dlouhé době. „Musím odsud pryč.“

„Myslel jsem, že tady budeš,“ přivítal Chára svého nejlepšího kamaráda na kopci, kde před pár dny sledovali zatmění. Předchozí sucho vystřídaloby období, kdy v jednom kuse pršelo. Bláto měli až za ušima, kolem vesnice dokonce vzniklo několik bystřin. Kobu klečel na pravém koleni a sledoval svůj odraz v louži. Jak do něj narážel déšť, jeho obličej se pořád třásl. „Co se děje?“ zeptal ho Chára.

Robot konečně zvedl své modře zářící oči: „Chtěl jsem jim pomoci s budováním hrází, ale nenechali mě, prý to zvládnou sami.“

„Jsou ještě malí,“ odtušil Chára. „Budou si z tebe utahovat pořád.“

„Tohle byli dospělí,“ odvětil Kobu. V nastalém tichu bylo slyšet jen cinkání, jak kapky dopadaly na jeho kovové tělo.

„Nikdy tě nepřijmou mezi sebe,“ věděl Chára moc dobře, o čem mluví. „Ne všichni.“

„Je to nanejvýš pravděpodobné.“

„Tak proč si pořád stěžuješ?“

„Nestěžuju si, ani to neumím. Jen jsem odpovídal na tvou otázku,“ zahleděl se Kobu znovu do kaluže. „Udělal jsem všechno pro to, abych je přesvědčil, ale soužití lidí s roboty nejspíš nikdy nebude fungovat. Proto si roboti budují svá města daleko od lidí,“ pokračoval stejně monotónním hlasem.

„Nepřeháněj. Děda tvrdí, že my žijeme v podhůří, protože jsme tak blíže nebi, máme tady čistší spojení,“ hledal správná slova Chára. „Prý jsou tady naše srdce blíže hvězdám a našim dávným předkům. Roboti zas potřebují slunce pro své baterie, nehledej v tom nic víc.“

„Jediný důvod, proč tady zůstávám, jsi ty. Potřebuješ mě, ale i to jednou pomine, až si najdeš ženu a budeš mít děti.“ Kobu přešel svými kovovými prsty po hladině a sledoval, jak se jeho obraz deformuje: „Teď bych měl podle vašich zvyklostí říct fór, abych odlehčil atmosféru, ale žádný mě nenapadá. Nerozumím tvým vtípům, ani tomu, proč se někdy tak předvádíš.“

„I tak mi rozumíš daleko víc než ostatní,“ ujistil ho jeho nejlepší kamarád. „Zapomeň na to. Raději mi vyprávěj,“ vyhoupl se Chára na větev, ze které teď visel hlavou dolů jako netopýr. Jeho vlasy připomínaly trs černé trávy. Miloval příběhy o tom, jak to chodí na jiných místech Landie. Snil o tom, že se na ně jednou doopravdy podívá.

Kobu se narovnal: „Vzhledem k tvým schopnostem, kluznosti mokrého dřeva a vyčerpání z dnešního turnaje je pravděpodobnost jedna ku dvěma, že z toho stromu spadneš.“

„Pověz mi něco o Severanech.“

Kobu měl volný přístup do databáze. Mohl tak snadno získat informace o většině národů, uměl jejich jazyky a znal jejich zvyky. Za těch dvanáct let, co je Chárovi vyprávěl, se je naučil podávat způsobem, který ho nenudil: „Říkají si Protoriáni, což v překladu znamená ‚Lid ze Severu‘. Traduje se, že je na poloostrov věčně pokrytý ledem dovedl pradávny tvor Kroinos, když je převedl přes řeku Hilberg. Říká se, že rozvodněný veletok

jedinou myšlenkou zmrazil, aby mohli bezpečně projít. Nejdříve nechtěli o životě na nehostinném severu ani slyšet, ovšem Kroinos je vždy chránil a milovali ho natolik, že ho nakonec následovali i tam. Jenže jednoho dne zmizel. Někteří tvrdí, že je opustil, protože ho zklamali, jiní zase, že je nikdy nepřestal milovat, ale musel odejít. I když se mezi sebou neustále prou, proč odešel, všichni věří, že se jednou vrátí. Proto každý rok v den, kdy se slunce z nejj jižnější části planety obrátí opět k Protorii, zapálí Léro Lingus, v překladu Světlo naděje, a volají Kroinose zpátky domů.“

„A jak Kroinos vypadal? Jaký vlastně byl?“ pohupoval se Chára na větvi.

„Chodil po čtyřech, v kohoutku byl vysoký přes dvacet metrů. Po celém těle měl peří, díky kterému byl schopen létat. Byl velice moudrý a laskavý, ale zároveň byl vždy trochu lhostejný k tomu, co se dělo mimo území jeho lidu.“ Kobu najednou přerušil svůj výklad: „Něco se děje ve vesnici.“

Chára se chtěl svihem postavit na větev, kde ještě před chvílí zasněně visel, jenže se mu to nepodařilo. Žuchnul rovnou po hlavě dolů. Kdokoliv jiný by se válel po zemi smíchy, ovšem Kobu k němu přiskočil, aby ho zvedl v podpaží: „Není ti nic?“

Chára se na něj bolestivě zakabonil: „Přežiju to.“ Celý obličej měl špinavý jako hroch, jenže to nebylo nic oproti jeho vybuchlým vlasům, ze kterých mu ukapávaly obrovské kusy bahna. „Proč musíš mít vždycky pravdu?“ snažil se dostat bláto alespoň z jednoho ucha. Použití materializace pro něj bylo natolik přirozené, že ho ani nenapadlo udělat to jinak.

„Jen se řídím logikou. To ty musíš mít vždy pravdu.“

„A pak že nemáš smysl pro humor,“ vykukovaly na Kobu z hromádky bláta bílé oči. „Rychle, musíme se tam podívat.“

3.

VZÁCNÁ NÁVŠTĚVA

Nastal den D. Princezna Mona dorazí do vesnice už dnes. Chára byl její návštěvou naprosto unešený. Včera nemohl dlouho do noci usnout, nakonec spal v korunoví. Vzbudily ho až úzké kužely světla prodírající se skrze mraky. Mohly znamenat jediné – po třech dnech konečně ustal déšť. Chára ucítil příjemnou bolest, jak si jeho oči zvykaly na sluneční svit. Jakmile se jeho noha dotkla země, byl u něj Kobu: „Máš hnout zadkem a pomoci nám s přípravami.“ Chára byl příliš rozespálý na to, aby mu nějak odporoval. Měli obrovskou výhodu v tom, že spousta věcí, včetně těžkého pódia, zůstala nachystaná po obřadu Splynutí. Když dostal za úkol vysušit cestu, po které bude princezna kráčet, neochotně se pustil do práce. Dřepnul si a pomalými pohyby rukou odstraňoval nahromaděnou vodu a nánosy bahna. Vypadalo to, jako by před ním tisíce kapek doslova utíkaly. Několikrát si to neodpustil a místo do lesa je poslal přímo do něčího obličeje. Karmon chtěl vykřiknout, aby ho zarazil, ale udělal by mnohem lépe, kdyby nechal svá ústa zavřená.

Po obědě se Chára na chvíli natáhl a samozřejmě usnul. Vzbudilo ho až hlasité dunění lesního rohu. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že všem oznamuje princeznin příchod. Během minuty byl na vrcholu nejbližšího stromu, odkud mohl sledovat stezku, po níž se pomalu blížila necelá stovka návštěvníků. Byli oblečení úplně jinak než lid Namari, kde muži nosili jen bederní roušku a ženy různobarevná roucha.

Chára pomyslel na Kobu a upaloval za ostatními. Než se dostal na místo, kde cesta protínala vesnici, jeho kovový přítel

už krácel vedle něj. „Něco mi říká, že ses dneska po dlouhé době učesal,“ ukázal na jeho hlavu, která vypadala nejvíc upraveně, jak jen to s jeho neposlušnými vlasy šlo. Chára ovšem potřeboval probrat něco úplně jiného, na co díky jeho neplánovanému spánku nezbyl čas: „Jak se mám chovat? Co se sluší, a co ne?“

Kobu byl naštěstí nanejvýš chápavý: „Nesmíš na princeznu promluvit jako první. Můžeš se jí dotknout pouze na nohou. Až sestoupí z trůnu, společně s ostatními se zhluboka ukloň.“

Chára se prodral davem, aby byl co nejbliž, takže v přední řadě stáli členové rady starších a jeho maličkost. Návštěvníci zatím utvořili půlkruh otevřený směrem k vesničanům natěsnaným na malé mýtině. Ženy měly vlasy svázané v drdol, pestrobarevná trička bez rukávů a načechranou bílou sukni po kolena. Po dlouhé době viděl někoho s botami, které měly v barvě svého svršku a sahaly jim až nad kotníky. O hlavu vyšší muži s krátce střiženými vlasy měli svá svalnatá těla natěsnaná v barevných úbořech se symbolem království na hrudi. Půlkruh se rozestoupil, aby propustil trůn plující pár centimetrů nad zemí do svého středu. „Je ještě krásnější, než si ji pamatuju,“ zalapal Chára po dechu.

Princezna byla vznešená každým coulem, přímo z ní sršela životní energie. Její krása objímala i všechno kolem ní. Vedle ní vypadal každý tak nevšedně. Tak dokonale. Její tvář osvětlovaly náušnice zářící jako hvězdy na noční obloze. Na dekoltu se jí zase třpytil amulet se symbolem jejich království – třemi spojenými kruhy. Měla světlejší pokožku než vesničané a zdravě červené líce. Kaštanové vlasy tančící v jemném vánku měla zakroucené do malých kudrlinek, ovšem nejdůležitější byly modré oči skrývající v sobě nepopsatelné tajemství.

Jakmile dosedl trůn na zem, princezna se postavila, aby všem zamávala. Chára by dal ruku do ohně za to, že se na něj právě usmála. Jeden po druhém se ukláněli. Členové rady starších v první řadě před sebe pokládali mísy s ovocem a těmi

nejcennějšími dary – od soch přes sazenice vzácných stromů a bylin v ozdobných květináčích až po bílé plátno utkané z ethel. Ethel byla nesmírně jemná látka vyráběná ze sekretu zdejších stromů, která byla známá po celé Landii. To už Chárovi došlo, že má prázdné ruce, a narychlo zhmotnil květináč. „Jsem vážně dobřej,“ pomyslel si. Samolibý výraz mu vydržel jen do chvíle, než si svůj výtvar znovu prohlédl.

Jakmile princeznu přivítali, vytvořili úzkou uličkou, jíž se vydala. Nespěchala. Občas se sklonila, aby přivoněla k darovaným bylinám anebo si pohladila vzácné plátno. Její doprovod ji tiše následoval. Za něj se postupně připojila celá vesnice. Průvod dorazil až k posvátnému stromu, kde na princeznu čekal trůn sestavený ze živých větví s obrovskými listy, které byly už od prvního pohledu pohodlné. Beze slova počkala, až se všichni usadí. „Moje rodino,“ napřáhla k vesničanům své malé dlaně. „Mám radost, že tady mohu být dnes s vámi. Naši duchovní se od vás mají co učit,“ postavilo se několik mužů a žen oděných v bílém, aby se uklonilo. „Naši vědci vám přinášejí nejnovější poznatky i podněty k dalšímu zkoumání.“ Tentokrát vstali lidé ustrojení do zelené, modré a červené. Jedna starší žena si nesesla spolu s ostatními: „Ve výzkumu symbiózy rostlin a člověka jste nesmírně daleko. Nemůžu se dočkat, až mi povíte, co je nového.“

„A já,“ ujala se slova opět princezna, „jsem si přišla vybrat toho nejnadanějšího z vás v HoKu, starodávném umění materializace, který vstoupí do učení v Zigadě.“

Uctivé ticho vystřídalo šuškáni překvapených vesničanů: „Cože? Tady od nás? To se ještě nikdy nestalo!“

Princezna si toho nevšímalá: „Vyzívám všechny zájemce, aby předstoupili. Prosím mějte na mysli, že je to celoživotní úkol.“

Jako první se do vzduchu vyšvihla Havokova paže. Zhmoťování se věnoval už od útlého dětství, byl pro život mistra HoKu jako stvořený. Vydal se k pódiu svou typickou kačeří chůzí, zatímco se mu na zádech pohupovaly černé vlasy svázané

v copu. „Připravoval jsem se na tuto příležitost celý život, Vaše Výsosti,“ uklonil se. „Nechte mě bojovat o místo v Zigadě.“ Princezna se na něj zadívala, letmým pohledem zkontrolovala reakce svého doprovodu a s vážností, již tato chvíle vyžadovala, odvětila: „Tvé žádosti bude vyhověno. Někdo další?“

K překvapení všech si to směrem k trůnu vykročil Frei. „On?“ šumělo v davu. Mlčky procházel úzkou uličkou, kterou mu vesničané mezitím uvolnili. Po celou cestu, ale i teď, kdy stál před princeznou a vítr si pohrával s jeho kudrnatými vlasy, měli ústa dokořán. „Ten hajzl,“ naklonil se Chára ke Kobu. „Většinu z toho, co umí, zná ode mě!“

„Vaše Výsosti,“ požádal Frei třesoucím se hlasem. „Vím, že ještě nemám takové schopnosti, ale právě proto chci bojovat o místo v Zigadě. Jedině tam je můžu zdokonalit.“

Princezna si opět zkontrolovala reakce svých poradců, kteří se tvářili úplně stejně jako předtím. „Nechápu, jak z jejich výrazu může vůbec něco poznat,“ nešlo do hlavy Chárovi.

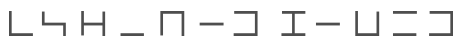
„Promiň, ale nemohu tvoji žádosti vyhovět,“ rozlehlo se Kotlem.

Frei sklonil hlavu a vydal se na odchod. Po pár krocích se rozpačitě vrátil, aby se uklonil k princezniným nohám. Odcházel zahlobbaný do sebe, takže mu úplně uniklo uznalé kývání vesničanů, kteří byli očividně unešení její moudrostí. Chára mezitím našel v davu mámu. Jejich pohledy se střetly a na jednu jedinou chvíli tady byli jen oni dva. Všechno ostatní včetně princezny se vytratilo. Hned věděla, o co jde, a se slzami v očích přikývla. Znovu se objevil dav i všechno ostatní. Chára vystoupil z řady a vydal se k trůnu. Všem bylo jasné, že pokud neuspěl Frei, nemůže uspět ani on. Považovali je za stejně schopné, přestože Chára se jim neustále snažil dokázat, že on je lepší. Obličeje v uličce jakoby říkaly: „Na co si to hraješ? Co zkoušíš?“ I proto se rozhodl pojmout to v úplně jiném stylu. Jakmile se uklonil, zavřel oči a rozkročil nohy. Cítil, jak ho sledují stovky

očí. Zhluboka se nadechl, klekl si, nabral do rukou mokrou hlinu a začal materializovat. Při vstávání od sebe dlaně oddaloval, aby zhmotnil přesnou kopii trůnu, na němž seděla princezna. Rozruch, který vyvolal v publiku, znamenal, že si nevedl až tak špatně. Koutkem oka zahlédl, jak se princezna podívala na své poradce, ale než stihla něco říct, promluvil on: „To ještě není všechno, Vaše Výsosti.“ Na její tváři, která dosud budila posvátnou úctu hodnou monarchy, se objevil téměř nezmatelný úsměv.

Jestli byli předtím v úžasu, teď na něj vesničané jen nevěřicně zírali. Chára utrhnul největší list z princeznina křesla. Věděl, že to samotné ho může přivést do pěkného průšvihu. Jako by nestačilo, že jí předtím skočil do řeči. Naštěstí byli všichni tak vyjevení, že se bez problémů mohl pustit do dalšího zhmotňování. Položil listy na vytvořený trůn a zavřel oči. Postupně ho měnil v oblak kapiček, uvnitř kterých bylo jasně zářící zelené jádro. Natáhl mrak do zamýšlené velikosti, zatímco jeho zelený střed vyplnil téměř celý jeho objem. Zůstal jen malý vodní film na povrchu. Jakmile měl hrubé obrysy, začal Chára usilovně pracovat na konečném tvaru. Nesmírně ho to vyčerpalo. Musel vnímat sebemenší detail, každíčkou částičku toho nesmírně složitého celku. Vydal poslední impuls, při kterém se vodní obal rozplynul jako pára nad hrncem. Na trůnu seděla socha princezny v životní velikosti a dívala se přímo na ni. Místo očí měla dvě velké kapky, v nichž se odrážel okolní svět.

Aniž by se princezna podívala na své poradce, pronesla:
„Přijímám tvou žádost.“

Chára si předvečer zkoušky představoval jinak. Měl v plánu cvičit hluboko v lese, kde ho nebude nikdo rušit. Vůbec se o to Kobu neprosil, přesto za ním teď přišel, aby se do něj navážel: „Proč ses přihlásil? Víš, jaká to je zodpovědnost?“

„Představ si, že jo!“ barvily se Chárovy líce do ruda.

„Tohle je závazek na celý život,“ pokračoval Koby klidným tónem.

„Jen žárliš,“ vykřikl Chára. Na jeho tvářích už žhnuly dvě červené mapy. „Bojíš se, že tě opustím!“

„Nežárlím, ani se ničeho nebojím, neumím to. Myslím si, že...“

„Nech mě už konečně na pokoji,“ zmizel Chára v korunovi. Koby ho poslechl jako vždy, když si něco výslovně přál. Kromě situací, které ohrožovaly jeho život, ani nic jiného dělat nemohl. Přestože Chára trénoval celé odpoledne, vůbec se mu nedařilo. Když byl rozčilený, nedokázal se pořádně soustředit. Pamatoval si, že ještě mluvil se svými rodiči, ale vůbec si nevybavoval o čem.

Najednou kráčel lesem společně s princeznou, jejím doprovodem a dalšími dvěma účastníky. Hustě pršelo, skoro nikdo nemluvil, takže to vypadalo, že je vedou někam na popravu. Jakmile došli na malou mýtinu zarostlou vysokou trávou, zastavili se. Všude kolem šuměl déšť a hory byly zahalené pod těžkými černými mraky, takže téměř nebyly vidět. Přestože princezna Mona vyměnila sváteční šaty za žluté tříčtvrťáky a bílé tilko, pořád vypadala úchvatně. Dešťové kapky stékaly po jejím štítu jako po neviditelném deštníku. „Čeká vás tolik zkoušek, kolik bude potřeba,“ neztrácela čas. „Test neskončí, dokud to neřeknu. V případě zranění nebo úplného vyčerpání se o vás postaráme.“

Chára si konečně uvědomil, do čeho se navezl, a zatrnulo mu.

„Pokud ukončíte test dříve, prohráli jste. Existuje jen jedno pravidlo. Nesmíte vědomě ublížit jeden druhému. Začíná první zkouška.“

„Jsem mistr Góra,“ představil se muž zahalený v kápi. „Provedu vás testem síly. Nesmíte se dotknout jeden druhého, dovolená je pouze materializace. Nejdříve bude bojovat Havok

s Ninou proti Chárovi. Dejte mu čas zaujmout pozici, odpočítám vám jednu minutu.“

Chára nečekal a vyskočil na nejbližší větev. Rychle zmizel v korunoví, ale zůstal na dohled svým soupeřům. „To myslí vážně? Měl bych problém zvládnout jednoho, natož dva!“ Napadlo ho několik způsobů obrany, ale žádný z nich nebyl dost dobrý. Déšť zhoustnul, v dálce zahřmělo. Chára znal Havoka i jeho schopnosti, kdysi se od něj učil základům zhmotňování, jenže co Nina? Byla to dívka, která přišla společně s princeznou. Neměl ponětí o tom, co umí. „Zaútočím jako první,“ rozhodl se konečně. „Překvapím je. Nejdříve se zbavím Havoka, protože znám jeho slabinu. Pak už to bude jen jeden na jednoho.“

Odpočítávání skončilo. Soupeři se rozběhli každý na opačnou stranu. Chára se po kluzkých větvích co nejtíšeji přesunul směrem, kterým utíkal Havok. Utrhnul několik listů a sevřel je v dlaních, aby z nich vytvořil lano s ostrými otřepy. Ještě sloupil trochu kůry a přidal na obou koncích závaží. Měl štěstí, Havok se k němu přibližoval. Bude těžké poslat bolaso tak, aby neztratil rovnováhu, ale není to nemožné. Zvedl ruce nad hlavu, nad dlaněmi se mu vznášely dvě černé koule, které pohyby prstů roztočil. „Teď, nebo nikdy,“ vymrštil je a než seskočil na zem, Havok už byl rozplácly v blátě. Vypadal jak želva otočená na záda, zmítal sebou a zuřil. Chára měl jen pár sekund, než se znovu postaví. Podařilo se mu znovu nabrat dech, sehnul se pro bláto a hodil ho na Havoka. Chtěl zhmotnit tvrdou krustu, která se mu přilepí na hlavu. Havok byl totiž strašně nesvůj, když neviděl. Nepovedlo se to úplně, ale oči byly zakryté.

„Výborně,“ zajásal v duchu Chára. Měl pocit, že mu prasknou plíce. Než se za tím zvukem stihl otočit, ležel na zemi v síti a do obličeje mu padaly dešťové kapky. „Začínám bejt naštvanej.“ Koutkem oka zahlédl, jak k němu zleva běží Nina. Havok vedle něj jen nadával. Naštěstí měl volnou pravačku, takže mohl ze stébel trávy vytvořit tenký, ale pevný provaz, kterého si Nina

nevšimla, zakopla o něj a upadla. Chára měl šanci dostat se ze sítě. Zapřel se do ní, co to šlo. V hlavě mu hučelo bolestí a natáhnul si snad každý sval v těle, ale bez výsledku. „Ne! Použila smůlu. Co teď?“ přestal se úplně hýbat, jen to tím zhoršoval. Z posledních sil začal přitahovat všechnu smůlu do volné pravačky. Bolelo to. Neskutečně. Na několika místech mu praskla kůže, ale nakonec se mu to podařilo. Otevřel oči.

Oba soupeři stáli nad ním. „Tak co? Vzdáváš se?“ prohodil Havok se samolibým úsměvem, přestože to vůbec nebyla jeho zásluha.

Chára se rychle přetočil na záda. Přitom se mu nějak podařilo vyprostit ze sítě. Vstal. Málem se neudržel na nohou a celé tělo ho nesnesitelně štípalo. „Nevzdávám,“ couvnul. Jeho soupeři k němu udělali krok, ruce měli schované za zády. „Nina má určitě přichystanou další síť a Havok ten svůj granát,“ předvídal Chára. Napadlo ho, jak z toho ven. „Je to hodně riskantní, ale nemám jinou možnost.“ Vytvořil ze smůly něco jako velký list. Překvapilo ho, jak je foremná.

„Zvedni ruce nad hlavu!“ vykřikla Nina.

„Nebo co?!“ snažil se Chára získat čas.

„To hned uvidíš!“ Než to Havok dořekl, už proti Chárovi letěl granát. Jen tak tak se mu vyhnul a zachytil ho do připraveného listu. Věděl, že to výbuch jen zpomalí. Švihem se otočil a vymrštil ho mezi své soupeře. Nina zaimprovizovala. Přikrčila se a vytvořila si ze sítě úzkou hradbu, přes kterou úlomky neprošly. Havok skončil mnohem hůř. Ležel na zemi o dva metry dále a zase nadával. Skolen svým vlastním výtvořem pomalu se sbíral na nohy. Chára už neměl sílu se bránit, když na něj Nina poslala několik šípů. Otočil se k nim alespoň zády. Letěl několik metrů vzduchem, načež se zaryl obličejem do hlíny.

Na zemi za sebou nechal brázdu jako po dopadu meteoritu. Ležel promočený až na kost a hubu plnou bahna, když mu Nina podala ruku: „Tak co, vzdáváš se?“

Nahoře měly listy jenom půl metru na délku, ovšem o to byly hustší. Konečně mezi nimi našel mezeru, kterou se mohl prodrat. Byl to ten nejúžasnější východ slunce, jaký kdy viděl. Záře objímala tmavě zelené kopce, které tu a tam protínala klikatící se řeka. Mokré listí se třpytilo ve svitu slunečních paprsků a navazovalo na sebe, tak že připomínalo šupinatou kůži ještěra. Z pohoří na jihu stékala hustá mlha. Zaplavovala okolní prales, z něhož se občas vynořilo hejno ptáků. Chára se zhluboka nadechl. Znovu se ozvala naražená žebra. „Zkusím jít k těm horám,“ slezl opatrně na zem a vydal se na cestu. Rostliny ani keře v lese mu nic neříkaly, teda až na mahiri, kterou si hned přiložil na poraněnou kůži. Sice se u toho málem počůral bolestí, ale musel to udělat. Jinak by se mu do ran dostala infekce.

Po několika dnech chůze se Chára nikam nedostal. Nakonec se ukázalo, že pohoří je mnohem dál, než se na první pohled zdálo. Úplně ztratil pojem o čase, dny byly dlouhé jako týdny a týdny mu připadaly jako celé roky. „Jak dlouho už tady jsem?“ Všechny dny probíhaly naprosto stejně, slily se do jednoho velkého zlého snu. Strach vystřídal pocit lhostejnosti ke všemu, co zanechal ve vesnici. Když dorazil k první řece, po malých ostrůvcích, které šumící živel obtékal, doskákával až na druhý břeh. Voda chutnala jinak. Dal si ještě několik doušků, než se zaposlouchal do hlasu řeky. Snažil se mu porozumět. Třeba mu pak vyzradí, kde je a jak se odsud dostane. „Pokud je tohle jen další zkouška, můžu ji hned teď ukončit,“ rozhodl se. „Maktú,“ neznametelně pohnul rty.

Nic se nestalo.

Zaklonil hlavu a pohlédl na nebe plné těžkých šedých mraků. Napůl zoufale, napůl našťavaně zvolal: „Maktú.“

Nic se nestalo.

„Maktú!“ zakřičel z plných plic, až ochraptěl.

Nic se nestalo.

„Nemá cenu zůstat na jednom místě,“ vydal se Chára dál. Jak ubíhaly další dny, přestal je počítat a začal si povídat sám se sebou. Hádal se se svým stínem, který se marně snažil přimět, aby se po něm přestal opíct. Cestoval během dne a v noci se kryl pod zhmotněným přístřeškem. Chyběla mu postel, která by se přizpůsobila teplotě jeho těla. Večer se zpotil, než ho vlastní pot zchladil, takže mu byla pro změnu zima. Jedl kořínky, kterých byl všude dostatek, ale nabyl podezření, že to nebudou jen tak obyčejné hlízy. Stále častěji měl vidiny, ale nedokázal určit, jestli to je vinou nové stravy nebo samotou nahlodané mysli. Když se nebrodil v bažinách, musel přelézat vysoké kopce. Při sestupu si musel dávat bacha, aby na rozbahněné půdě neuklouzнул. Jednou se mu takhle podařilo dostat dolů o dost rychleji, než měl v plánu, a málem si přitom zlámal vaz.

Po týdnech strávených v pralese, který nikde nekončil ani nezačínal, ztratil veškeré pocity. Všechno už mu bylo jedno. To jediné, co ho trápilo, bylo: „Jak jsem se sem zatraceně dostal?“ Jeho mysl si pohrávala s nejrůznějšími scénáři. „Byla to náhoda? Pokazilo se něco?“ Někdy si myslel, že to udělal Havok, aby se ho zbavil, jindy za to mohla princezna Mona. Nenarazil tady na jedinou živou duši, tedy krom občasné návštěvy obyvatel pralesa. Těžko říct, jestli byli opravdoví, nebo byli jen výplodem jeho choré mysli. Pidimužáci vylézali z bažin vždy po setmění. Odkapávalo z nich bláto všude, kam se pohnuli. Běhali tak rychle. Ať se Chára snažil sebevíc, nikdy žádného nechtyl. Neustále si něco huhlali pod nosem, ale nerozuměl jim ani slovo. Měl pocit, jako by se mu neustále vysmívali. Někteří měli obličej jeho rodičů, soukmenovců nebo princeznina doprovodu. Chvillemi měl nutkání je ulovit a stáhnout z kůže. „Možná by se mi pak ulevilo.“ Nakonec se rozhodl raději šetřit síly.

Období dešťů vystřídala vlna veder. Po ní přišly ještě studenější dny, kdy nepřestalo ani na chvíli pršet. Chára onemocněl. Přestal si povídat sám se sebou, neprotahoval si tělo a už ho dál

nezajímalo, proč tady je. Přestal jíst. Už neměl důvod. Místo dnů počítal období deště a sucha, která prožil celkem tři. „Nebo čtyři?“ Pokud se mu podařilo zamhouřit oči, probudil ho sebemenší hluk. Noční návštěvy zablácených zakrslíků se smaragdovými očima, které v noci svítily do tmy, byly stále častější. Jednou když usínal, konečně rozpoznal, co si to celou dobu mumlali: „Smrt čeká, smrt kouše, za každým rohem v temném rouše.“

„Ty se nepamatuješ?“ pootočila Mona roztomile hlavu. Několik pramínků vlasů jí sjelo po obličejí. „Tady ses naučil zhmožňovat.“

Pro Cháru bylo nesmírně těžké v tomhle stavu uvažovat. Snažil se uchopit myšlenky a pracovat s nimi, ale všechny byly podivně smotané dohromady. Po chvíli usilovného hledání si konečně vzpomněl. Ten den tady strávili celé odpoledne. Byli tady jen oni dva, stejně jako teď. I když mu to ze začátku vůbec nešlo, princezna ho neustále povzbuzovala. Když se podíval do její tváře osvětlené plápolajícími pochodněmi, znovu si uvědomil, jak je krásná. „Kdo vyhrál? Nina?!“

„Kdo jiný než ty?“

„Vy jste to celou dobu věděla? Tak proč všechno to divadlo?“

„Tušila jsem to od chvíle, kdy jsem tě poznala, ale musela jsem si být jistá. Testem myslí projde jen opravdu silná osobnost. Často jsou to ti, na které sázíme nejvíce, kteří nakonec selžou.“

Chára uslyšel nějaký hluk. Jindy by mu to došlo hned, ale teď usilovně přemýšlel, co znamená mechanický zvuk píšťů uprostřed pralesa. „Co tady děláš?“ přivítal svého nejlepšího kamaráda.

„Taky tě rád vidím,“ odpověděl mu Kobu.

„Požádala jsem ho, aby přišel deset minut před úsvitem,“ vysvětlovala Mona, zatímco černá obloha ustupovala záři nad horizontem. „Jdeš přesně jako vždy,“ přivítala i ona Kobu. Pobaveně sledovala Cháru, kterému se málem kouřilo z uší. „Tobě nikdy nepřišlo divné, že pokaždé, když na něj pomyslíš, tak přiběhne? Tohle roboti obvykle nedělají.“

„Co?!“ zvrásnilo se na Chárově čele nové pohoří.

„Tak hluboký test myslí měl ještě jiný důvod. Musela jsem to vidět na vlastní oči, jinak bych tomu sama nevěřila.“

„Co? Co?“ otáčel Chára hlavu mezi princeznou a svým kamarádem. „Tak řekne už mi to někdo?!“

„Můžeme v něm probudit život,“ pronesla Mona. „Vím, že je to tvým snem už od mala. Musíme to ovšem udělat teď, dokud je tvá mysl ještě čistá.“

Chára nic neříkal. Jen si znovu a znovu omílal poslední dvě věty, aby se přesvědčil, že jim dobře porozuměl. Když nebylo pochyb o tom, že slyšel správně, vyvalil na ni oči, až mu málem vypadly z důlků: „Co?! Ale, ale jak? Jak to? Jenže,“ koktal. „To přece nejde. Je to úplně nemožné. Je to robot.“

Princezna se usmála. Její tvář vypadala najednou mnohem dospěleji, přesto neztrácela nic ze své krásy. „Tady v Landii je možné všechno,“ vzala Cháru za ruku. „Když budeš něco celým srdcem chtít, stane se to.“

Kdyby to řekl kdokoliv jiný, Chára by se mu vysmál. Jenže princeznu Monu považoval za bohyni. Bral smrtelně vážně všechno, co řekla, a svěřil by se jí i s tím největším tajemstvím. Kobu pro něj byl vždy mnohem víc než sofistikovaná hračka nebo chuva, která na něj dávala pozor. Vesničané tomu nerozuměli. Považovali ho za podivína, který se uzavřel před okolním světem, aby kamarádil s bezduchým strojem. Snažili se mu to vysvětlit, ale on je neposlouchal. „Vždycky jsem věděl, že jsi doopravdy živý,“ podíval se Chára na svého nejlepšího kamaráda.

„Já vím,“ odvětil mu Kobu.

„Ale nikdy jsem nevěřil, že tě tak uvidí ještě někdo další,“ podíval se Chára se slzami v očích na princeznu. „Teď tomu uvěří i ostatní?“

„Ano.“

„Co mám dělat?“

„Než začneme, je tady jedna věc, na kterou tě musím upozornit.“

„Jaká?“ nemohl Chára pořád uvěřit tomu, co se chystají udělat.

„Jakmile ožije, ztratíš nad ním veškerou moc.“

Kobu vždy plnil jeho příkazy a přizpůsoboval se mu. Přestože se Chára bál, že ho teď ztratí, souhlasil: „Raději to, než aby navždy zůstal mým otrokem.“

Mona se ujistila, že i Kobu si uvědomuje, do čeho se pouští: „Být živým není vždy jednoduché. Pokud se to podaří, už není cesty zpět. Opravdu to chceš?“

„Ano,“ vyslovil Kobu první přání ve svém životě.

„Musíš být v co nejblíže kontaktu s matkou přírodou,“ ukázala na vlhkou zem. Nad horizontem se obloha barvila do oranžova, když se robot s nápisem D-93 na hrudi položil do trávy. „Nevěřím, že je to možné, ale pokud to někdo dokáže, jsi to ty a Mona,“ sledovaly jeho modře zářící oči Cháru.

Když nad ním oba poklekli, slova se ujala princezna: „Vypni všechny programy, které nejsou nezbytné k tomu, abys po dobu následujících pěti minut fungoval.“

„Hotovo.“

Princezna vzala Chárovu ruku, aby ji společně s tou svou položila na robotovu studenou hrud. Druhou přiložila k jeho hlavě. Chára udělal totéž. Trochu se zarazil, když jeho kamarádovi zhasly oči. Bylo to poprvé v životě, co ho takhle viděl. Nad horami se objevil první záblesk slunce, lesem se rozléhalo švitoření ranních ptáků, když se zavřenýma očima promluvila: „Budeme společně materializovat, ale trochu jinak, než jsi zvyklý. Pevně se spoj se zemí a otevři se nebesům. Uvědom si, že hranice tohoto světa nejsou neměnné. To my určujeme, co je a co není možné. Vzpomínáš, jak ti rodiče představili tvého nového kamaráda? Jakou jsi měl radost, když ti slíbil, že bude navždy tvým nejlepším přítelem? Máš tu moc nejen něco zhmotnit, ale vdechnout tomu i život. Stačí jen dokončit, cos před mnoha lety začal.“

Chára ucítil příjemné teplo na ledvinách i to, jak se rozlévá po celém jeho těle. Ten sen se mu zdál už tolikrát. Znovu už na něj nezapomene. Utíká po pláni, vítr ho chladí v rozpálených

tvářích, už tam bude. Čím rychleji běží, tím je šťastnější. Má pocit, že může létat. Přidává a opravdu se vznáší nad krajinu. Žádné hranice neexistují. Divá se přímo do žhavého kotouče vysoko na obloze a letí k němu. Už tam bude. V hlavě mu hučí, ruce se mu třesou a zažívá stejné pocity jako vždy při zhmotňování, jenže tisíckrát silnější. „Jsem tam!“ Na zlomek vteřiny ucítil život v té nejčistší podobě. Sílu, jež ho mohla v mžiku spálit na uhl, která hýbe samotnými nebesy i celými pohořími a zároveň je dostatečně jemná, aby ho za chladného dne pohladila na tváři. „Nic tak krásného jsem ještě nezažil.“

Probral se na zemi. Stejně jako před tím se nad ním skláněl rozmazaný obličej princezny: „Omdlel jsi vyčerpáním.“ Kobu ležel nehybně kousek od nich. Sytě žluté slunce už mlčky zářilo nad šustícími stromy. Nemohl uvěřit tomu, že ještě před chvilkou byl přímo v jeho středu. Rychle vstal, až se mu zatočilo v hlavě: „Povedlo se to?!“

„Teď se zase budeš měsíc naparovat,“ ozval se Kobu.

„Myslím, že ano,“ smála se Mona.

4.

U VELKÝ MÁMY

Naté otevřel oči, ale víčka mu po pár vteřinách marného přemlouvání zase spadla. Když se mu nakonec podařilo vzbudit, byla ještě tma. Ještě ovšem neměl vyhráno. Musel vylézt zpod vyhráté peřiny. „Mrrr,“ protřel si oči. Posadil se na postel, takže pouliční světlo pronikající skrze část okna, kde nefungovalo zatemňování, odkrývalo jednu jizvu za druhou. Bílé šrámy, jimiž bylo jeho hubené tělo doslova poseté, ostře kontrastovaly s růžovou kůží. Jako by ve tmě svítily. Jedinou výjimkou byl jeho dětský obličej, díky kterému mu lidé tipovali maximálně dvanáct, přestože dávno oslavil čtrnáctiny. Jak na sebe rychle nasoukal oblečení, jeho zvlněné vlasy se ještě více rozcuchaly, což společně s odstávajícíma ušima zapříčinilo, že vypadal jako nefalšované strašidlo.

Rozhlédl se po tmavém pokoji, který byl sice dost malý, ale mohl tady být sám. Bílá místa v jinak černočerném skle nakreslila na stěnách mapy. Několika šedým čtvercům, jimiž byly zdi obložené, už docela slušně odstávaly rohy. Vedle rozestlané postele stál ocelový stůl, na kterém se kupila hromada elektro-součástek. To ovšem nebylo nic oproti spoustě dalších válejících se všemožně po místnosti stejně jako kalhoty, trička a spodní prádlo. Pokoj vlastně nebyl ani tak malý, jako spíš přečpaný vším možným. Od vysokých skříní přes podlahu, která téměř nebyla vidět, až po jeho postel. Naté zašmátral v peřině a vytáhl ocelovou dlaň se dvěma prsty. Snažil se ji položit na přeplněný stůl. Chvilku mu trvalo, než našel nějaké místo, odkud znovu nespadla. Některé skříně a šuplíky byly tak přeplněné, že ho

v noci strašily. Při hrůzu nahánějícím vrzání se samy otvíraly a šeptaly: „Uklid' mě, uklid' mě. Sss. Uklid'.“

Zdaleka nejzajímavější byl fenomén putování Natého věci po pokoji. Třeba modré tričko se jednou objevilo u okna, druhý den na skříni, několik dní pobývalo na kupě špinavého prádla, než nenávratně zmizelo v prachu pod postelí. Místnost by bylo nanejvýš vhodné podrobit detailní vědecké studii, která by definitivně odpověděla na otázku, zda je pohyb řízen podle nějakého vzoru podobně jako pohyb kontinentu po planetě, nebo na něj lze spíše uplatnit teorii chaosu, případně určit, jaký je polčas rozpadu hýbajících se částic. Ať tak, nebo tak, výsledek byl srovnatelný s výbuchem bomby. Stejně jako každé ráno, i dnes si Naté slíbil, že tady konečně uklidí.

„Světlo,“ zíval Naté. Kupodivu tenhle výraz nebyl v databázi, takže musel příkaz opakovat: „Světlo.“ Černá barva ve skle se rychle vytratila, jako kdyby se vsákla do samotného okna. Svít rozjasnil protější stěnu, kde se na dveřích vyjímal plakát Guru monster, což byla Natého oblíbená kapela. Dojem solidně vypadající čtveřice úplně kazil jejich bubeník. Především proto, že to byl robot s obrovským létajícím talířem na hlavě. Naté udělal pár kroků, aby se mohl podívat na ulici, přičemž vypadal jako umrlec, který právě vstal z mrtvých. I když bylo Ubronis velkoměstem, tady na předměstí se v tuhle dobu nic nedělo. Nebýt pořádkové jednotky byl by na liduprázdné ulici úplný klid. Občas zastavila, aby něco naskenovala nebo jen sebrala pohozené odpadky. Naté měl nutkání trochu si s robotem vypadajícím jako nákupní košík s rukama pohrát, ale nakonec zvítězilo jeho dospělejší já.

„Dobré ráno, Georgy,“ postříkal keř vedle okna trochou vody. I po schodech sešel jako oživlá mrtvola, načež zamířil do kuchyně. Děti budou vstávat za půl hodiny, do té doby musí přichystat snídani. Cívil do zapnuté trouby a přemýšlel, jak vylepšit svůj

model „S-dvojky“, aby uměl hrát na kytaru. Tiché hučení občas přerušilo nedočkavé zakručení jeho žaludku.

„Cink!“

„Sláva,“ vydal se Naté probudit ostatní.

Po snídani, při které se bratři Faradayové pozvraceli na protest proti zeleninovému koláči, vzal všechny ven. Na nádvoří obehnaném okolními domy měli k dispozici hřiště. Vybavení bylo už staré, ale při troše představivosti se dalo využít k nejrůznějším hrám. Byl krásný jarní den, bílá oblaka na obloze připomínala načechrané polštáře. Sotva Naté stačil zkontrolovat všech sedm dětí, už nemohl najít malého Koanu. „Marmusi, jděte se po něm podívat,“ vyzval nejstarší svěřence.

„Jé!“ otočil oči v sloup. „To si snad...“

„Zdá se mi to, nebo jsem slyšel, že si jdete teď hned číst do knihovny?“ natahoval k nim ucho.

Zrzavý Marmus a jeho dva o hlavu větší kamarádi, kteří vypadali jako jeho ochranka, se beze slova sebrali a vyšli ze dvora. Brzy malého průzkumníka dovedli: „Prohrabával popelnice u protějščího domu,“ tvářili se ublíženě, jako kdyby jeho hledáním strávili celé dopoledne.

Malý kluk v bílém vytahaném tričku, které měl až po kolena, držel v náruči starý toustovač. Jeho očka byla rozšířená nadšením a za žádnou cenu ho nechtěl dát z ruky. „Kam se to poveze?“

Naté si s ním sedl opodál na betonovou lavičku. Nebyla ve stínu žádného z domů, jež se nad malým nádvořím tyčily jako hradby, takže jim slunce hrálo příjemně do tváří. Nešlo si nevšimnout, jak jsou oba stejně hubení. Zatímco se Koana snažil dostat dovnitř toustovače, Naté mu vysvětloval: „Všechno, co jíme, je balené v rozložitelných obalech. To znamená, že jakmile to hodiš do odpadkového koše, do několika dnů se to rozloží.“

„A proč se to nerozloží třeba v lednici?“ přestal se Koana na chvíli šfoulat ve štěrbíně. Slunce mu teď svítilo přímo do kula-tého obličejce, takže se roztomile šklebil.

„Funguje to jen v odpadkovém koši, je tak vyrobený.“ Naté přerušil svůj výklad, aby mohl zakřičet: „Hime! Přestaň otáčet Hedriku vzhůru nohama.“

„Líbí se jí to,“ bránil se zavalitý kluk s kudrnatými vlasy.

„Doufám, že to nemusím opakovat!“ dosáhl Naté nakonec svého. „Kde jsme to skončili?“

„A co tenhle toustovač?“

„Technologické součástky se musí recyklovat. To znamená, že se vyhazují do speciálních popelnic, roboti je ve svých to-várnách rozeberou a zase z nich složí nový výrobek. Ten si pak můžeš koupit v obchodě.“

Koana si dal chodidla na sedák, přes kolena si přetáhnul o několik čísel větší tričko, takže z něj koukala jen hlava a prsty u nohou. „A kde jsou ty továrny?“

„Roboti žijí ve vlastních městech, většinou tady v Toráji. Mají rádi nížiny, protože tam mohou lépe získávat energii. Mar-musi! Trvalo mi měsíc, než jsem Richarda minule opravil!“ okřikl Naté nejstaršího chlapce, který se právě přetahoval se svým kamarádem o malého robota. „Jestli toho hned teď nenecháš, budeš muset uklízet celý týden u mě v pokoji.“ Pomohlo to jako mávnutím kouzelným proutkem.

„A co oblečení? Co když mi je už malé?“ natahoval si Koana ještě více tričko, z něhož jen tak nevyroste. Další dvě děti, které se k nim mezitím připojily, jeho otázku dokola opakovaly: „Co oblečení? Co moje mikina? A podívej, moje tepláky. Mění bar-vu!“

„V oblečení jsou nanoboti. Právě díky nim můžeme měnit jeho barvu i tvar. Když se látka zničí nebo jich je už málo, vyho-díš ho normálně do koše.“

„Ti neroboti dělají to, že je moje oblečení každé ráno čisté?“

„Nanoboti. Ano, když jim dáš dostatek času, tak ti ho vyčistí.“

„Ukaž nám nějakého nanobota, prosím,“ tahali ho všichni tři za rukáv.

„To nejde, jsou moc malí. Navíc jsou doslova nalepení na vláknech látky.“

„Tak jednoho z nich přenes do kouzelné kostky. Prosím, prosím!“

„Héj. Vy jste ale mazaní,“ smál se Naté očima. Takhle to neuměl nikdo jiný na světě. Popravdě by tak mohl vykrádat banky, aniž by zazněl jediný výstřel. Nejspíš by mu za to ještě poděkovali. „No dobře,“ souhlasil nakonec.

„Juchú,“ slétly se k němu děti jako kachny před drobek suchého chleba. Bylo to dlouho, co Naté naposledy použil své schopnosti. Sebral ze země průhlednou kostku velkou jako dlaň, která byla plná všeho možného. Od zrněk písku, která tam vypadala jako menší kameny, až po vlasy tlusté jako provazy. Pořádně s ní zatřepal, aby ji vyčistil, načež ji položil před napjaté publikum. Přiložil si dlaň na břicho, zatímco druhou ruku držel nad kostkou. Chvíli trvalo, než se mu podařilo přenést tak malý předmět. Navíc po takové době. Nakonec ta námaha stála za to, protože děti byly z robota v kostce nadšené. Vypadal jako chobotnice. Jeho chapadla se rozprostírala do prostoru a zase stahovala v pravidelném rytmu. Na hlavě měl řadu vysílačů a pod ní schovával něco jako chomáč vaty.

„Na co má tolik antének?“ zajímal se Koana.

„Aby se dorozuměl s ostatními.“

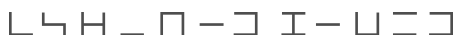
„Kolik jich na sobě asi mám?“

„Přfu,“ svraštil čelo Naté. „Asi dva miliony.“

„Váu,“ jásaly děti, i když si stěží dokázaly představit tohle číslo.

To už se k nim blížil Marmus s výrazem souzeného trestance. Dokonce měl spojené dlaně, jako by je měl v poutech. Naté

brzo pochopil proč. Třímal v nich totiž nohu Richarda Třetího. Jeho dva komplicové vyslali nejmladšího z nich, aby vše sledovali zpovzdálí. „Vy si nedáte pokoj, co?“ kroutil hlavou Naté. Všichni byli zticha a ani neprotestovali, když zazněl verdikt: „Všichni tři jste týden bez kapesného. To akorát vyjde na nový kloub tady pro Richarda.“

Po obědě se konečně ukázala Velká máma. Jakmile pověsila svůj kabát, Naté se s ní přivítal objetím. Už dávno upustil od snahy spojit za jejím tělem ruce. „Tak co? Vyřídilas to povolení? Může tady Jami zůstat?“

„Samozřejmě,“ pronesla Velká máma sebejistě.

„Paráda,“ plácnul si s ní Naté. Kolíbavou chůzí ho následovala do obývacího pokoje, kde se vyvalila do svého křesla, které přitom náležitě zavržalo.

„Vodu, prosím,“ oddychovala ztěžka. Běhání po úřadech ji jako vždy vyčerpalo. „Přesně, jak to má Velká máma ráda,“ podívala se na sklenici. „Dvě kostky ledu a kapku ovocný šťávy.“ Na pár hltů ji vyprázdnila a objednala si další. Poté trpělivě naslouchala, než jí Naté pověděl, co je nového. Už dávno si zvykla, že často odbíhá od tématu, takže ho přerušila jen jednou, když začal popisovat jednotlivé části robotího kolena. „Jde se na věc,“ vstala těžkopádně, načež se tak tak nasoukala do kuchyňských dveří, které byly nejužším místem v jejich domě.

„Ještě trochu přibereš a už se do nich nevejdeš,“ neodpustil si Naté.

„Jseš laskavej po mě,“ poplácala ho po zádech svou obří rukou.

Když si oblékala bílou zástěru s červenými pruhy, bez níž se v domě nehnula a kterou by mohl Naté používat jako přikrývku,

zeptal se: „Můžu jít dnes do města? Potřebuju něco v Garyho krámu.“

„Jako kdybys toho harampádí neměl dost. Zavaž mi to.“

„Beru to jako ano,“ uvázal jí na zádech mašli.

„Ale do pěti ať jseš doma, pomůžeš mi s večeří,“ upřela na něj kávově hnědé oči.

„Ano mámí,“ napodobil zdařile malého Koanu.

Velkou mámu to očividně pobavilo. „Jdi mi už z vočí,“ mávla tlustou paží. Než začala chystat oběd, podala mu ještě pár sušenek: „Tady máš na cestu.“ Vařila pěkně „postaru“. Nelíbila se jí představa domácnosti plné moderních technologií, kde všechno funguje úplně samo. Dokonce i své děti stříhala ručně. „Nechci se dožít doby, kdy budu i ty haranty vyrábět v plechovkách plných drátů.“

„No některé už takhle dělají, jen to je trochu větší plechovka,“ smál se Naté.

„To není žádná legrace, mladý muži,“ práskla ho utěrkou. „Mazej ke Garymu, než si to rozmyslím.“

Naté se nedal dvakrát pobízet a vyrazil ven. Z jejich čtvrti měli výhled na centrum Ubronis třpytící se nad horizontem. Každý z devíti mrakodrapů svým tvarem kopíroval horský vrcholek. Geminino pohoří, jak se nejbližší hory i centrum města nazývaly, právě zalévalo jasné polední slunce. Na jeho úpatí se nacházelo několik menších budov obklopených parky. Jako hlavní dopravní prostředek ve městě sloužily podzemní tunele, kde pasažéři cestovali v kapslích. Díky vysoké rychlosti se mohli dostat z jedné strany čtyřmilionové metropole na druhou během několika minut. Pokud Naté vyloženě nespěchal, šel vždy po svých.

Měl dost času, takže to vzal oklikou přes park Oxa Dama. Švitoření ptáků v korunách stromů byl jeden z mnoha důvodů, proč tak miloval jaro. Ubronis sice nebylo ničím významné, ani nepatřilo mezi největší města v Landii, ale rozhodně mělo ty

nejkrásnější parky. Procházel alejí lemovanou vysokými stromy, jejichž kmeny se jako by klaněly všem návštěvníkům, zatímco jejich koruny se na úplném vrchu proplétaly, takže tvořily nekonečnou bránu. Tuhle část Oxa Dama měl asi nejraději. Často tady vysedával celé hodiny a sledoval procházející měšťany, v jejichž tvářích se sklila stejná krása jako nad jejich hlavami. Jak se blížil k centru, potkával jich stále více. Ženy využily pěkného počasí a odhalily svá břicha i nohy, což byl další důvod, proč Naté tak miloval jaro.

Příjemné ticho nahradil ruch velkoměsta. Nalevo od něj se k nebi tyčil starý chrám z kamene a s obrovskými okny, pod kterými se jako mravenci hemžily stovky lidí. Jeho architekt vkusně doplnil hrubé kamenné zdi téměř neviditelnými skleněnými plochami, přes které byla vidět celá hlavní loď. Věž svatostánku nesla na svém vrcholu erb Ubronis. Dvě slunce byla vybrána jako památka na spojení dvou kdysi oddělených měst Ubroh a Nizé. Když vyšel zpoza chrámu, nestačil se divit. V širokých ulicích se mezi měšťany pohybovaly desítky robotů, kteří zřídka kdy opouštěli svá města. Byl tady nejen nejběžnější model U-302, ale i specializované typy robotů, které viděl poprvé v životě. Kousek od něj se nad zemí vznášel beznohý robot se šesti rukama.

„Dneska je přece Den techniky. Jak jsem mohl zapomenout?“ chytil se Naté za čelo. Po celém centru roboti předváděli své nejnovější výrobky a ti nejzámožnější obyvatelé města si je mohli za pořádný balík koupit. Obešel budovu připomínající obří vzducholod, která doopravdy vypadala, jako kdyby se vznášela, a zahrnul do jedné z postranních ulic. Byla lemovaná několikapatrovými domy, takže spíš připomínala tu jejich. V přízemí byly většinou obchody s běžným zbožím, od potravin přes oblečení až po takové speciality jako obchod se zvířaty, kde si mohli zájemci nechat naklonovat domácího mazlíčka, který jim zrovna pošel, nebo Garyho krám zapáchající už zdálky hydraulickým

olejem. Kšeftoval se starými, většinou bezcennými kusy technologie, kterými ho zásobovala jeho síť sběračů. A právě tam měl hubený kluk ve vytahaném tričku s vlasy připomínajícími mokrou slámu namířeno.

Když zacinkal zvonek, mužíček s pár mastnými vlasy na jinak plešaté hlavě se otočil a hlasitě mlasknul. Byl posazený na létajícím vozíku, přestože mohl už dávno používat náhradní nohy. Robotický skelet vybavený organickými nervy apokožkou už byl standardním vybavením landijských lékařů. I když celý život prodával roboty a součástky k nim, nikdy jim ve skutečnosti nevěřil. Možná právě proto, že věděl, jak fungují. Raději používal „tenhle vergl“, jak ho nazýval, kterého se vždy večer zbavil. Ten pocit, kdyby s těma nohama musel usínat. „Fuj,“ otřepal se. Jakmile zjistil, kdo je jeho dalším zákazníkem, objevil se na jeho tváři úsměv: „Á, mladej pán Naté vod Velký mámy. To je mi ale překvapení.“ Rychle k němu přiletěl, až shodil několik torz opřených o pult, za kterým až dosud levitoval: „Co pro tebe můžu udělat?“

„Potřebuju levý a pravý kloub pro M-kovou řadu. Bude to tak velikost šedesát,“ natáhl k němu jizvami posetou ruku.

Stařec se k němu sklonil, až se jeho upocené čelo téměř dotýkalo Natého dlaně. Dlouhou dobu na její obsah civěl, jako kdyby v životě nic takového neviděl, než sebou najednou trhnul: „Máš štěstí, že starouš Gary má úplně všechno.“

Zmizel kdesi vzadu, takže si Naté mohl v klidu prohlédnout vystavené náhradní díly. „Dejte mi raději od každého dva kusy,“ zakřičel ještě.

Uslyšel tupou ránu, to se asi Gary praštil do hlavy. Následovalo několik skřeků, než mu odvětil dost nepřesvědčivým tónem: „Cokoliv si mladej pán přeje.“

Jakmile si Naté všiml torza „U-třístovky“, nemohl z něj spustit oči. Úplně se viděl ve svém pokoji, jak pracuje na složení prvního robota v životní velikosti. A navíc tohle by byl kousek,

až k nim a poklekl na kolena, takže mu čouhala už jenom hlava. „Je mi velkou ctí.“

Jeho mistr ho vytáhnul za paže zpátky na nohy. Kdyby měl ještě jednu ruku volnou, určitě by se chytil za čelo. „Nejdřív si uděláme rozcvičku. Dnes musíš být obzvlášť přesný,“ vložil mu do malých dlaní klíč. Naté se znovu uklonil. Tráva příjemně šustila, jak se jí prodíral do kopce. Jeho zlatavá hlava se pomalu pohybovala v zeleno stříbrném poli, než konečně zmizela za statným dubem, který tady stál už od nepaměti. „To stačí,“ zakřičel mistr Loté.

Naté si sedl do tureckého sedu a začal s přenášením. Zaměřil svého mistra, potom jeho ruku a konečně zvednutý malíček. „Teď!“ našlo si oko klíče svůj cíl.

„Výborně,“ byl Loté nad míru spokojený.

Jeho dvakrát širší kolega jen zavřel oči a rozpažil ruce. Jakmile znovu spojil dlaně, objevil se vedle Natého. „A teď přenes sám sebe,“ sdělil mu s vědomím toho, že bude dosud nejmladším učněm, který to zvládl.

„Dobře,“ zadíval se Naté na svého učitele, který byl dobrých sto metrů od nich. Sledoval ho dlouho, potřeboval zaměřit vzdálenost přesně. Zavřel oči, natáhl ruce k obloze a pomalu začal rozpažovat. Na jeho čele se objevily první kapky potu. Srdce mu bilo čím dál rychleji. V duchu si opakoval: „Spoj levou ruku, tam kde jsi, s tou pravou, tam kde chceš být. Když se jeho dlaně potkaly, nával energie mu je málem rozevřel. Vší silou je k sobě přitiskl, aby ji ovládl. „Podařilo se!“ Pomalu od sebe ruce oddaloval, takže koule mihotajícího se světla, jež mezi nimi vznikla, za chvíli obsáhla celou jeho maličkost. Jedinou myšlenkou přenos dokončil.

Ucítil silnou bolest, jako by se do jeho těla zabodávaly tisíce jehel. Netušil, kde je, ani co se děje, ale věděl, že se odsud musí dostat pryč. Oči ho pálily stále více. Všude kolem byla taková tma. Pokusil se pohnout rukou, ale jen to zhoršil. Jako by mu ji

někdo právě urval. Zakřičel bolestí a v tu chvíli měl ústa plná mazlavé hmoty. „Nechci tady umřít,“ začal se dusit. Vybavil si to nejbezpečnější místo na světě, které znal. Máma se dlouho smířovala s jeho odchodem do Údolí světla. Když se loučili, objímala ho, jako kdyby to bylo naposled. „Prosím, chci být u ní! Mami!“ zbývalo mu pár posledních vteřin. Když se mysl dítěte na něco upne a celou duší po tom touží, máloco ji zastaví. Propadající se do hlubin konečně uslyšel její hlas: „Musíme ho hned dostat do medibotu! Miláčku, jsem u tebe. Jsem u tebe, ššš...“

„Mami!“ Vtom se probudil. Snažil se nadechnout, ale nešlo to. Bylo to už tak dávno, ale přesto měl pocit, že se to stalo právě teď. Celý vyplašený si prohmatával tělo. Pyžamo i postel byly celé propocené, ale krvácející rány tam nenašel. Jen jizvy. Po chvíli se uklidnil alespoň natolik, že začal normálně dýchat. Podařilo se mu tenhle zážitek úplně vytěsnit z hlavy. „Proč se mi ty vzpomínky teď vrátily?“ Zbytek noci se jen převaloval. Trvalo to snad celou věčnost. Chvíli si prohlížel malý kamínek, který od té doby nosil na krku, načež ho vši silou sevřel v dlani.

„Kdyby byl jen o kousek blíž tvému srdci, nedokázali bychom tě už zachránit,“ řekl mu tehdy táta.

Naté se ve vzpomínkách vrátil do údolí. Přemýšlel o tom, jestli byl dnešní sen nějakým znamením nebo jen jakýmsi výkřikem do tmy. Měl v životě všechno ujasněné. „Chtěl jsem zůstat tady a starat se o děti, ale teď?“ Jako kdyby mu uvnitř hlavy vybuchla bomba. Všechno rozházela. „Co to má všechno znamenat?“

Civěl do stropu ještě další hodinu. Když sebral dostatek odvahy, zamířil rovnou do ložnice Velké mámy. Byla už zvyklá, že se čas od času probudila a on tiše seděl vedle ní. „Co se děje?“ zeptala se rozespale.

„Musím odejít,“ třásl se mu hlas. „Potřebuju odpovědi, ale brzy se zase vrátím.“

Velká máma zamžourala a otřela si oči: „Lidi v tvym věku maj tím víc otázek, čím víc dostanou odpovědí.“

Naté věděl, kam tím míří: „Kdybych se nevrátil, určitě někoho najdeš.“

„Vždycky se někdo objeví. Jsi moc hodnej kluk, nenech si vod nikoho namluvit nic jinýho. A teď pojd’“ napřáhla ruce. „Ještě jednou Velkou mámu obejmí.“

5.

POSVÁTNÉ MÍSTO

„Kobu! Kobu! Kde se zas touláš? No tak, Kobu!“ zařval Chára z plných plic. „Poslední dobou to dělá pořád,“ postěžoval si. Vyšvihl se na větev nad sebou, aby měl lepší rozhled. Zdejší les byl jiný než ten jejich. Pod hustým stromovým nebyla žádná vegetace, jen popadané kusy stromů a hnijící listí. Zatímco se díval po svém kamarádovi, vrátil se myšlenkami zpátky domů. „Zvláštní,“ necítil stesk po vesnici ani po své rodině. Jako kdyby vůbec neodešel. Jako kdyby s nimi měl dnes večeřet u jednoho stolu. „Asi mi to teprve dojde,“ vydal se ve stopách, které nemohly patřit nikomu jinému než robotovi.

Kobu mezitím zkoumal cvrčka. Pozoroval každý jeho detail. Jak jeho dlouhé nohy pomocí kloubů perfektně zapadají do malého, a přesto odolného těla, křídla hrající všemi barvami i dlouhá tykadla. Jakmile si ho pořádně prohlédl, rozevřel kovové dlaně. Jeho nedobrovolný nájemník okamžitě odskočil. Kobu ho chvíli pozoroval, načež se vydal polem zlatavé trávy, z níž sem tam vykukoval nějaký ten keř, zpátky do pralesa. Kůra krajních stromů byla popraskaná vlivem silných větrů typických pro tuhle oblast. „Tolik si toho pamatují,“ sjížděl rukou po hrbolatém kmeni. Ještě nedávno bylo tohle všechno něco obyčejného, jen součást ekosystému planety. Až teď pochopil, jak je příroda dokonalá, propojená se vším. „Já jenom hádám, ale příroda ví všechno, opravdu všechno.“

Z přemýšlení ho vyrušilo až zapraskání větve. „Jseš čím dál tím divnější,“ snažil se Chára nabrat dech.

„Na tebe pořád nemám,“ nešetřil ho Kobu.

„Aspoň je s tebou konečně sranda,“ drbal se Chára na hlavě.
„Pojď už. Do večera chci být u portálu.“

Na prales se pozvolna snášel plášť noci. Denní cvrkot, šustění listů i zpívání ptáků nahradilo nezvyklé ticho. Chára byl totiž pověstný tím, že nezavřel ústa, jak byl den dlouhý. Mluvil před jídlem, mluvil při jídle, mluvil po jídle, a dokonce i ze spaní.
„Můžu se tě na něco zeptat?“ promluvil konečně Kobu.

„Jep.“

„Jak na tebe působím, od té doby, co jsem ožil?“

„Těžko říct,“ prohlížel si Chára svého kamaráda. Jeho tvář byla stejně chladná, ani v jeho hlase nebyly znát žádné emoce, přesto se něco změnilo. „Jsi pořád stejný a zároveň úplně jiný.“

Kobu měl v hlavě pořádný zmatek. Všechno pro něj teď bylo úplně nové, dokonce i Chára. Musel se vyrovnat se všemi těmi pocity, které zažíval. Když si v mysli přehrával určitou vzpomínku, automaticky se k ní odkudsi vynořovaly emoce a napevno se k ní vázaly. Sledoval Chárův snědý obličej, který na první pohled prozrazoval to zásadní o jeho povaze – nikdy se nezastaví. Dominoval mu široký nos posazený mezi mužnými tvářemi, tmavé nepoddajné oči a chybějící přední zub. Kobu teď chápal jeho touhu objevovat svět, vlastně to bylo to první, na co po probuzení myslel. „Snažím se dívat na svět stejnýma očima, ale občas se v emocích úplně ztratím. Obdivuju vás lidi, že je dokážete tak ovládat.“

„A tos mi pořád vyčítal, že se předvádím. Teď už víš, jaký to je.“

„Pořád si myslím, že se předvádíš,“ ujistil ho Kobu. „Já jsem Chára,“ začal mluvit jeho hlasem. „Jsem nejlepší na světě. Všechny holky po mně touží, ale já je odmítám, protože chci princeznu.“

„Vůbec nechápu, kdes na to přišel.“

„Nešlo si nevšimnout, jak ti povadnul úsměv, když nám oznámila, že s námi nepůjde do Zigady.“

K tomu Chára neměl co dodat. Raději mlčel a soustředil se na chůzi. Pořád si nemohl zvyknout na boty. I když měly speciální vlastnost, jež napodobovala chození na boso, měl pocit, že se učí znovu chodit. Nejraději by je zahodil někam do džungle.

Když konečně vyšli z pralesa, zapadající slunce jim zasvítilo přímo do obličeje. Ušlapanou lesní cestu vystřídala dlažba klikatící se do mírného kopce, na jehož vrcholu stál portál. Dorazili k němu až za tmy. Jeho ocelová konstrukce tvořená třemi do oblouku prohnutými rameny, jejichž hroty se nahoře skoro dotýkaly, budila respekt. O to víc, protože Chára nebyl zvyklý takhle vysoké stavby vůbec vídat. „Musí být vysoký alespoň padesát metrů,“ zalamoval krk.

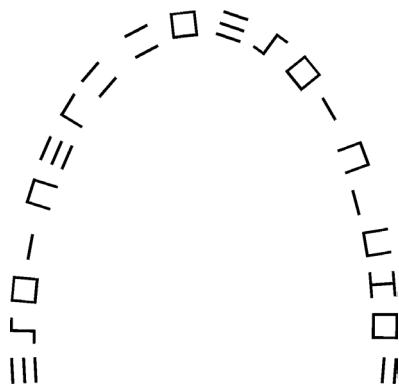
„Od ocelového podstavce po hroty transformátorů má přesně jedenasedmdesát metrů,“ doplnil ho Kobu. Chára chtěl na ovládacím panelu zadat cílovou stanici, ale jeho kamarád ho zastavil: „Pojďme rovnou do prostoru přenosu, mohu ho ovládat dálkově. Mezitím jsem ho aktivoval. Chvilí potrvá, než se nabije.“

„Jep,“ byl Chára najednou celý nespůj. Kdyby byl Kobu ve své kůži, už dávno by mu došlo, proč celý den nemluvil.

Postavili se do kruhu, z něhož se k hvězdné obloze zvedala tři mohutná ramena jako chapadla obří chobotnice. Když si Chára stoupl přesně do jeho středu, mohl vidět, jak úzká je mezera mezi jejich hroty. Slabé hučení, kterého si nejdříve vůbec nevšiml, nabíralo na intenzitě. Necítil se moc dobře. Nebyl zvyklý na technologie a už vůbec ne na takové, které ho rozloží na malé kousíčky, aby ho vyplivly tisíce kilometrů odsud. „Zdraví vás vaše průvodkyně,“ ozval se příjemný ženský hlas. „Pokud se přenášíte poprvé, držte se prosím těchto základních pravidel.“ Nechybělo mezi nimi, aby cestující po celou dobu přenosu neopouštěli vyznačený prostor, ani z něj nevystrkovali ruce či jiné části těla. „Až se rozsvítí červená světla, zadržte prosím na chvíli dech.“ Chára už nehodlal své pochyby nadále skrývat. „Zastav to. Půjdu raději pěšky.“

jezero, ve kterém se odráželo odpolední slunce i sněhově bílá ob-
laka. Kobu byl tím pohledem stejně zhyponotizovaný jako Chára.
I když věděl, že je to překrásné místo, přesto mu, řečeno lidsky,
vyrazilo dech. Pomalu odříkával: „Zigada, Mendrith, Kalmaha,
Lár Geal, Valóra, Údolí světla, Terang – různé názvy pro totéž
místo, ovšem ani jeden z nich nedokáže vystihnout jeho krásu.“

Chára odběhl kousek dál, kde se nad pěšinou vypínala kamenná brána ve tvaru půlkruhu. Od jednoho konce k druhému do ní byly vyryté nějaké symboly:

Mezitím, co si ji prohlížel, došel ho Kobu: „Stojí tam: *Vejdi, nebo odejdi navždy*. Je to psáno v Jazyce předků.“

„Hustý,“ posadil se Chára na nejbližší kámen. Pozoroval cestu za branou kroutící se mezi stromy jako žlutá řeka.

Kobu přejížděl svými kovovými prsty po kamenech, jejichž hrany už otupil zub času: „Ta brána tady stojí už několik tisíc let. Ničeho tak starého jsem se ještě nedotkl.“ Chára si uvědomil, jaké se mu dostalo cti, když ho princezna vybrala, aby se tady učil. Podíval se na Kobu a věděl, že jeho nejlepší kamarád myslí úplně na to stejné. Byla by to nesmírně dojemná chvílka, kdyby Chára najednou nevyskočil na nohy a nechytil se za zadek.

Popálil si ho totiž o rozpálený kámen. Skoro to vypadalo, jako když tančí, když vcházel dovnitř.

„A já prý srandovně chodím,“ vysmíval se mu Kobu.

Po cestě si Chára všiml, že stromy jsou o něco menší než u nich doma, ovšem i tak dosahovaly úctyhodné výšky. Kolem lesní stezky se tu a tam pásla divoká zvěř. Hnědí krasavci měli asi metr v kohoutku a z dolní čelisti jim vyrůstal pár klů, které z nich nedělaly tu nejsnadnější kořist. Na přítomnost lidí byli nejspíš zvyklí. Když kolem nich procházeli, jen líně zvedli hlavu a po chvíli ostražitěho koukání se dál pásli. Někdy úplně u cesty, jindy hlouběji v lese, vystupovaly ze země kameny. Měly různé tvary od neopracovaných balvanů přes rozpadlé sloupy až po totemy a sochy zvířat, lidí i jiných bytostí. Z některých šel opravdu strach. Obzvlášť z těch, které byly třikrát větší než Chára a byly zachycené v bojové pozici. „Tenhle s velkou hlavou a rukama zabořenýma v zemi je odd,“ ukazoval Kobu na sochu dosahující do výše stromů. „Rozhodně bys ho nechtěl potkat.“

Ať už to bylo cokoliv, běhal z toho Chárovi mráz po zádech. Pták sedící té obludě na rameni, který je sledoval s nakloněnou hlavou, děsivý výjev ještě umocňoval. „Půjdem.“ Po chvíli narázili na rozvaliny zarůstající trávou. Les si pomalu bral to, co mu právem náleželo. Na kamenné desce v jejich středu stálo:

— 卐 — □ — ㄣ — ㄥ — ㄣ — ㄣ — ㄣ — ㄣ — ㄣ — ㄣ —
— ㄣ — □ — ㄣ — ㄣ — ㄣ — ㄣ — ㄣ — ㄣ —

„Pamatuji si, jak bylo osídleno údolí,“ přeložil nápis Kobu.

Chára si sedl na paty a bezděčně na kámen sáhnul. „Co se děje?“ rozhlížel se. „Kde to jsem?!“ Stejnou cestou, ovšem zcela zarostlou stromy, sem právě dorazilo jedenáct poutníků. Utábořili se přímo před překvapeným Chárou. Odění do šatů, které nikdy neviděl, rozdělali oheň nástroji, o nichž neměl ani ponětí, že existují. Ještě téhož večera živě diskutovali o tom, jak je